

DEN danske STJERNE

August 1984
Årgang 133
Nummer 8

Organ
for Jesu Kristi Kirke af
Sidste Dages Hellige

INDHOLD

- 1 Men størst af alt er kærlighed,
Præsident Gordon B. Hinckley
- 7 Spørgsmål og svar
- 15 Forskellen ligger i tjenestegerninger, *En samtale med
hjælpeforeningens hovedpræsidentskab*
- 20 Se bort fra kategorien: Betragtninger over
en enlig tilværelse, *Jan Underwood*
- 24 „Da min hjemmelærer ringede . . .”,
Robert K. McIntosh
- 26 En apostel vidner om Kristus,
Ældste Howard W. Hunter
- 31 Da Herren forandrede mit hjerte, *Violet M. Tate*
- 35 Femten år — mit velsignede år, *Brenda Martinez*
- 38 Det er sjældent bekvemt at yde ægte, kristen hjælp,
Ældste Vaughn J. Featherstone
- 43 Min dagbog hjalp mig i min omvendelse,
Stella Marie McAnally
- 46 Kundskab er lys på vejen, *Dale Van Atta*
- 56 Det 17. århundredes sandhedssøgere venter
på genoprettelsen, *Gary W. Ellsworth*

BØRNESTJERNEN

- 1 Jed og floden, *Thelma J. Harrison*
- 5 Kattedukke, *Tammy Lunt*
- 6 Vær et godt eksempel, *Pat Graham*
- 8 Prik til prik, *Roberta L. Fairall*

På omslaget:

Maleri af *Frelseren og den rige unge mand* — malet af Heinrich Hofmann.

Abonnement:

12 numre Dkr. 54,— (inkl. moms og porto)

Betaling over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9,
DK-3540 Lyngby.

United States and Canada: \$ 10.00 (surface mail).

© 1984 by the Corporation of the President of the Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints. All rights reserved.

Det øverste

Præsidentskab:

Spencer W. Kimball
Marion G. Romney
Gordon B. Hinckley

De tols Råd:

Ezra Taft Benson
Howard W. Hunter
Thomas S. Monson
Boyd K. Packer
Marvin J. Ashton
Bruce R. McConkie
L. Tom Perry
David B. Haight
James E. Faust
Neal A. Maxwell
Russell M. Nelson
Dallin H. Oaks

Rådgivende komité:

M. Russell Ballard
Loren C. Dunn
Rex D. Pinegar
Charles Didier
George P. Lee

Redaktør:

M. Russell Ballard

International Magazines

redaktion:

Larry A. Hiller
Chefredaktør
David Mitchell
Assisterende chefredaktør
Lois Richardson
Børnestjernen
J. Scott Knudsen
designer

Den danske Stjernes

redaktion:

Jørgen Ljungstrøm
Translation Division
Vodroffsvej 7
DK-1900 København V.

Redaktør af

Den danske Stjernes

lokalsider:

Tom Ahlmann Jensen
Rymarksvej 152, 1. th
DK-2100 København Ø

MEN STØRST AF ALT ER KÆRLIGHED

*Præsident Gordon B. Hinckley
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab*

Jeg vil gerne tale om noget som alle længes efter, som vi alle har brug for, og dersom det ikke fandtes i verden vil den være et ensomt og øde sted. Jeg vil gerne tale om kærlighed.

Kærlighed er selve livets inderste væsen. Det er den skat der ligger for enden af regnbuen. Og den ligger ikke kun for enden af regnbuen, for kærlighed er også begyndelsen og herfra udspringer den skønhed som danner himmelhvælvingen på en stormfuld dag. Kærlighed er den tryghed som børn græder efter og som unge ønsker sig. Det er den cement der binder ægteska-

bet og den olie der forhindrer ødelæggende gnidninger i hjemmet. Den er freden på vore gamle dage, og det solstrej af håb der skinner gennem døden. Hvor er de mennesker rige som nyder kærlighed i omgangen med deres familie, venner, kirkemedlemmer og medmennesker.

Jeg hører til dem der tror på at kærlighed, ligesom tro er en gave fra Gud. Jeg tilslutter mig følgende udtalelse: „Kærlighed kan ikke påtvinges. Kærlighed kan man ikke overtales eller plages til.” (Pearl S. Buck, i *The Treasure Chest*, s. 165. Redigeret af Charles L.

Wallis, Harper and Row, New York, 1965).

I vores ungdom udvikler vi somme tider den fejløpfattelse at kærlighed kan idømmes som en bøde eller ganske enkelt kan dannes for behagelighedens skyld. For nogle år siden lagde jeg mærke til følgende notat i en avisspalte: „En af de største fejløpfattelser vi har en tendens til at antage er, at et menneske består af en række kvaliteter, hvorpå vi tæller det enkelte menneskes gode og dårlige kvaliteter, ligesom en bogholder arbejder med indtægter og udgifter.

Hvis regnskabet balancerer i en helbig retning beslutter vi os måske til at indgå ægteskab . . . verden er fuld af ulykkelige mænd og kvinder der har giftet sig fordi . . . det så ud til at være en god investering.

Kærlighed er imidlertid ingen investering, det er et eventyr. Og når et ægteskab viser sig at være lige så kedeligt og bekvemt som en god investering, så vil den skuffede partner hurtigt søge et andet sted hen . . .

Uvidende mennesker siger altid: „Jeg undrer mig over hvad han ser i hende (eller hun i ham),’ uden at tænke over at det han (eller hun) ser i hende (eller ham) (og det som ingen andre kan se) er hemmeligheden ved kærlighed.” (Sydney J. Harris, *Deseret News*).

Jeg husker to venner jeg havde i de år jeg gik i gymnasiet og på universitetet. Den unge mand kom fra en landsby, han så jævn og almindelig ud, havde ingen penge og det så ikke lovende ud. Han var vokset op på en gård og hvis man skulle nævne en egenskab som var tiltrækkende hos ham, måtte det være hans evne til at arbejde. Han medbragte sine frokostmadder i en brun pa-

pirpose, og han fejede gulvene for at tjene til sin uddannelse. Men trods sit landlige udseende havde han et smil og en personlighed som udstrålede godhed. Hun kom fra et velstående hjem i byen. Hun kunne ikke have vundet i en skønhedskonkurrence. Men hun var pæn og ordentlig, retfærdig og tiltrækkende på grund af sine gode manerer og sin påklædning.

Så skete der noget vidunderligt mellem disse to. De forelskede sig i hinanden. Nogle mennesker hviskede sammen om at hun sikkert kunne finde unge mænd der var mere lovende for hende, og der var også et par stykker der sladrede bemærkede at der nok var andre piger han havde været interessant for. Men disse to unge mennesker lo og dansede og læste lektier sammen gennem hele deres skoletid. De giftede sig på et tidspunkt hvor folk spekulerede på hvordan de overhovedet kunne tjene penge til at opretholde livet. Han kæmpede sig igennem fagskolen og klarede sig godt i sin klasse. Hun sparede penge, arbejdede og bad. Hun opmuntrede og støttede ham, og når det så virkelig sort ud, sagde hun lige så stille: „Vi skal nok klare det på en eller anden måde.” Han holdt ud i disse vanskelige år, fordi han blev holdt oppe af hendes tro på ham. De fik børn som de elskede og forsørgede og som de gav den tryghed som opstod i deres egen kærlighed og loyalitet til hinanden. Nu er der gået mange år. Deres børn er voksne, og de gør til stadighed både dem, kirken og det samfund de lever i ære.

Jeg husker at jeg mødte dem i et fly, engang jeg var på vej hjem fra en kirkeopgave. Jeg gik gennem gangen i flykabinsens halvmørke og fik øje på en hvid-

håret dame. Hun hvilede sit hovede på sin mands skulder mens hun døsede hen. Han holdt kærligt sin hånd omkring hendes. Han var vågen og opdagede mig. Hun vågnede og vi talte sammen. De var på vej hjem fra et møde hvor han havde afleveret en opgave til et lærd selskab. Han sagde ikke meget om det, men hun fortalte stolt om den ære der havde været ham til del.

Jeg ønskede at jeg kunne fange hendes ansigtsudtryk med et kamera, mens hun talte om ham. 45 år tidligere havde mennesker som ikke forstod spurgt, hvad de så i hinanden. Det tænkte jeg på mens jeg gik tilbage til min plads i flyet. Vennerne på den tid så kun en bondedreng ude fra landet og en smilende pige med fregner på næsen. Men de to fandt hos hinanden kærlighed og loyalitet, fred og tro på fremtiden.

De fik noget guddommeligt til at blomstre, noget som vor himmelske Fader havde plantet i dem. De havde i deres skoletid levet så de var værdige til den blomstrende kærlighed. De havde levet dydigt i tro, idet de påskønnede og respekterede både sig selv og hinanden. I de år hvor de havde det vanskeligt med deres arbejde og økonomiske besværligheder, havde de fundet den største, jordiske styrke i deres fællesskab. Nu hvor de var nået en moden alder havde de fundet en fredelig og rolig tilfredsstillelse sammen. Men frem for alt var de sikre på at opnå glæde ved et evigt fællesskab gennem den præstedømmepagt de havde indgået for så længe siden, og på grund af de løfter de dengang aflagde i Herrens Hus.

Der findes andre store og nødvendige udtryk for kærlighedens gave.

„En af dem, en lovkyndig, stillede en

fælde for ham (Jesus), idet han spurgte: „Mester, hvilket bud i loven er det største?”

Han svarede ham: „Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind.”

Dette er det største og første bud.

Der er et andet, som er dette lig: „Du skal elske din næste som dig selv.”

På disse to bud hviler hele loven og profeterne.” (Matt. 22:35-40).

Hvem er min næste? For at finde svaret til dette behøver vi kun at læse den rørende lignelse om Den barmhjertige Samaritaner (se Luk. 10:30-36) eller Herrens ord om dommedag, hvor Kongen skal „sige til dem ved sin højre side: „Kom hid, min Faders velsignede! Arv det rige, som har været jer beredt fra verdens grundvold blev lagt.

Thi jeg var sulten, og I gav mig at spise; jeg var tørstig, og I gav mig at drikke; jeg var fremmed, og I tog jer af mig;

jeg var nøgen, og I gav mig klæder; jeg var syg, og I så til mig; jeg var i fængsel, og I besøgte mig.”

Da skal de retfærdige svare ham og sige: „Herre! når så vi dig sulten og gav dig mad, eller tørstig og gav dig at drikke?

Når så vi dig fremmed og tog os af dig eller nøgen og gav dig klæder?

Når så vi dig syg eller i fængsel og besøgte dig?”

Og Kongen skal svare og sige til dem: „Sandelig siger jeg eder: hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre der, har I gjort imod mig.” (Matt. 25:34-40).

Den største udfordring i vor forhastede, selvcentrerede tilværelse er at følge Mesterens råd. For mange år siden læste jeg om en ung pige der tog ud på landet for at være skolelærer. Blandt

eleverne i sin klasse havde hun en pige som var dumpet før og som ville dumpe igen. Pigen kunne ikke læse. Hun kom fra en familie som ikke havde penge til at tage hende med ind til en større by for at blive lægeundersøgt, så man kunne finde ud af om hun havde et problem der kunne rettes. Den unge lærer mente at pigens vanskeligheder med at lære kunne skyldes et dårligt syn, og hun aftalte med pigen at få hendes øjne undersøgt, alt sammen på lærerens egen regning. Problemet blev fundet og det viste sig at kunne klares ved hjælp af briller. Det varede ikke længe før der åbnede sig en helt ny verden for pigen. For første gang i sit liv så hun helt tydeligt ordene for sig. Den unge lærers løn var ikke særlig stor, men ud af den smule hun havde, gjorde hun en investering der fuldstændig forandrede en dumpe-elevs liv, og ved at gøre det fik hun en ny dimension i sit eget liv.

Enhver hjemvendt missionær kan berette om oplevelser med at glemme sig selv i tjenesten for andre, og de har opdaget at en sådan oplevelse fik størst betydning i deres liv. Ethvert kirkemedlem, som er aktivt engageret i arbejdet for Gud og andre, kan fortælle lignende historier. Og det samme kan hengivne forældre og ægtefæller som har skænket af deres tid og midler, som har elsket og ofret sig i den grad, at deres omsorg for hinanden og deres børn ikke har kendt nogen grænser.

Kærlighed er den eneste kraft der kan udviske forskelligheder mellem mennesker, den kan hele forhold der er gået i stykker på grund af bitterhed. Den, som på den smukkeste måde har belært om den evige sandhed, var Guds Søn, det eneste fuldkomne eksempel for os og kærlighedslæreren.

Hans komme til jorden var et udtryk for hans fars kærlighed.

„Således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.

Thi Gud sendte ikke sin Søn til verden for at dømme verden, men for at verden skal frelses ved ham” (Joh. 3:16-17).

Frelseren talte profetisk om det offer og den kærlighed der blev højdepunktet i hans forsonende offer, da han erklærede: „Større kærlighed har ingen end den at sætte livet til for sine venner” (Joh. 15:13).

Han har givet alle os, som vil være hans disciple, den store befaling: „En ny befaling giver jeg jer, at I skal elske hverandre: ligesom jeg har elsket jer.” (Joh. 13:34).

Hvis verden skal blive bedre må kærligheden bevirke en ændring i menneskenes hjerter. Det kan ske når vi ser bort fra os selv for at vise Gud og andre vores kærlighed, og gør det af hele vort hjerte, hele vor sjæl, og af hele vort sind.

I en nutidsåbenbaring har Herren erklæret: „Og dersom I kun har øje for min ære, skal jeres hele legeme blive opfyldt med lys, og der skal intet mørke være i jer” (L&P 88:67).

Når vi betragter Gud med kærlighed og taknemmelighed mens vi tjener ham, med øjet alene henvendt på hans ære, vil syndens mørke, selvishedens mørke og stolthedens mørke forsvinde fra os. Vi vil få en stadig større kærlighed til vor evige Fader og til hans elskede Søn, vor Frelser og Forløser. Vi vil få en større fornemmelse for hvordan vi tjener vore medmennesker, tænker mindre på os selv og bliver bedre til at række andre hånden.

Dette kærlighedsprincip er noget fundamentalt i Jesu Kristi evangelium. Uden Guds kærlighed og næstekærligheden er der ikke meget fra evangeliet der kunne anbefales som en levemåde.

Apostlen Paulus har sagt det så godt med disse ord:

„Talte jeg end med menneskers og engles tunger, men ikke havde kærlighed, da var jeg et rungende malm eller en klingende bjælde.

Og havde jeg end profetisk gave og kendte alle hemmeligheder og sad inde med al kundskab, og havde jeg al tro, så jeg kunne flytte bjerge, men ikke havde kærlighed, da var jeg intet . . .

Kærligheden ophører aldrig; men hvad enten det er profetiske gaver, de skal engang forsvinde, eller tungetale, den skal forstumme, eller kundskab, den skal forsvinde” (1 Kor. 13:1-2, 8).

Mesteren belærte således: „Thi den,

som vil frelse sit liv, skal miste det; men den, som mister sit liv for min skyld, skal frelse det" (Luk. 9:24). Denne bemærkelsesværdige og mirakuløse proces vil finde sted i vort eget liv, når vi i kærlighed rækker andre hånden.

Vi kan hver især, uden særlige anstrengelser, få held til at plante kærlig-

hedens princip dybt i vore hjerter, så vi kan finde næring ved dens store kraft gennem hele vort liv. For når vi tapper af kærlighedens kraft vil vi lære at forstå den store sandhed som Johannes skrev om: „Gud er kærlighed, og den, som bliver i kærligheden, bliver i Gud, og Gud bliver i ham" (1 Joh. 4:16). □

Ideer til hjemmelærere

Nogle punkter som kunne fremhæves. Hvis du synes kan du under dine besøg som hjemmelærer omtale følgende punkter.

1. Kærlighed er børns tryghed, ungdommens ønske, den cement der binder ægteskabet, og det der forhindrer ødelæggende gnidninger i hjemmet. Den er fred på vore gamle dage og det solstrejf af håb der skinner gennem døden.

2. Kærlighed er den eneste kraft der kan udviske forskelligheder mellem mennesker, den kan hele forhold der er gået i stykker på grund af bitterhed. Dette kan lade sig gøre når vi ser bort fra os selv for at skænke Gud og andre kærlighed, når vi gør det af hele vort hjerte, vor sjæl og vort sind.

3. Når vi betragter Gud med kærlighed og taknemmelighed, mens vi tjener ham med øjet alene henvendt på hans ære, vil syndens mørke, selvskhedens mørke og stolthedens mørke forsvinde fra os. Vi vil få en stadig større kærlighed til vor evige Fader og til hans elskede Søn, vor Frelser og Forlø-

ser. Vi vil få en større fornemmelse for hvordan man tjener sine medmennesker, tænker mindre på sig selv og bliver bedre til at række andre en hjælpende hånd.

4. Guds Søn er vort eneste fuldkomne eksempel, og kærlighedslæreren. Hans komme til jorden var et udtryk for hans Faders kærlighed. Kærligheden er det fundamentale i Jesu Kristi evangelium.

Diskussionshjælp

1. Sig hvad du personligt mener om kærlighedens betydning og fortæl nogle oplevelser. Bed forskellige i familien om at fortælle hvad de mener.

2. Findes der skriftsteder eller citater i denne artikel som familien kunne læse højt og drøfte?

3. Ville denne samtale blive bedre dersom du før besøget talte med husets overhoved? Har du et budskab fra kvorumslederen eller biskoppen angående kærlighed til husets overhoved?

Spørgsmål og svar

Spørgsmål af almindelig interesse besvaret som vejledning, ikke som en officiel tilkendegivelse af kirkens politik.

Spørgsmål: Hvilken symbolsk mening ligger der i udtrykket „klippe” i skrifterne?

Svar:
Robert J. Matthews,
dekan for religiøs uddannelse ved
Brigham Young universitetet.

Erfarne bygningshåndværkere ved at en bygning ikke kan holde medmindre fundamentet er stærkt. Ordene *klippe* og *sten* henviser til de væsentligste materialer som blev brugt til bygningsfundamenter i fordums tid, og benyttes i skrifterne som ordbilleder for styrke, stabilitet og varighed. Profeterne har brugt sådanne ordbilleder på forskellige måder for at give et indtryk af Guds urokkelighed, såvel som af behovet for åndelig stabilitet i vort eget livsfundament og vor opbygning. Når vi ser på profeternes udtalelser vil vi kunne se hvor megen mening disse symboler har.

Moses omtalte Israels gud som en klippe: „Ære skal I give vor Gud! Han er klippen, fuldkomment hans værk . . . En trofast Gud, uden svig, retfærdig og sandru er han” (5 Mosebog 32:3-4). David skrev: „Herre, min klippe, min borg . . . mit skjold . . . mit værn” (2 Samuel 22:2-3). Enok hørte Herren sige: „Jeg er Messias, Zions konge, himmelens Klippe” (Moses 7:53). Paulus forklarede at israelitterne under Moses’ ledelse „drak af en åndelig klippe, som fulgte med; og den klippe var Kristus” (1 Kor. 10:4). Nephi priste Herren som „min . . . frelses klippe” og „min retfærdigheds klippe” (2 Nephi 4:30, 35). Patriarken Jakob talte om Herren som „Hyrden, Israels klippe” (1 Mosebog 49:24). Denne klippe er i en sidste dages åbenbaring identificeret som Jesus Kristus: „Derfor er jeg midt iblandt jer, og jeg er den gode hyrde og Israels klippe. Den, som bygger på denne klippe, skal aldrig falde” (L&P 50:44).

Esajas omtalte specielt Herren som „en prøvet sten, en urokkelig, kostelig hjørnestein” (Esajas 28:16). Og Paulus forklarede at de trofaste hellige hørte til Guds husholdning og var „opbyggede på apostlenes og profeternes grundvold med Jesus Kristus selv som *hovedhjørnestein*” (Ef. 2:20).

Profeterne havde forudsagt at Jesus ville blive afvist af verden og de erklærede at han til trods for dette er den eneste vej til frelse. Derfor står

der skrevet at „den sten, bygmestrene forkastede, er blevet hovedhjørne- sten” (Sal. 118:22). Jesus sagde til de jødiske herskere at han var denne sten og tilføjede at „den, der falder på denne sten, slår sig fordærvet; men den, som stenen falder på, ham skal den knuse” (Matt. 21:44). Og da Peter erklærede for folk at Jesus fra Nazaret var opstået fra de døde, sagde han: „Denne Jesus er ‚stenen, som blev agtet for intet’ af jer bygmestre, men som ‚er blevet hovedhjørne- sten’.

Og der er ikke frelse i nogen anden, thi der er ikke under himmelen givet mennesker noget andet navn, hvorved vi kan frelses” (Ap. G. 4:11-12). Derfor bliver Jesus kaldt en anstøds- sten af dem der afviser ham, „en anstødssten og en klippe til fald; i deres ulydighed mod ordet tager de anstød” (1 Peter 2:8). Den nephitiske profet, Jakob, forklarede at „jøderne ved deres fald vil forkaste den sten, hvorpå de kunne bygge og få sikker grund- vold.

Men . . . denne sten (skal) blive den store og den sidste og den eneste sikre grundvold, som jøderne kan bygge på” (Jakobs Bog 4:15-16).

Det er ikke alene Jesus der er en klippe, for evangeliet er også blevet sammenlignet med en klippe, en sikker grundvold. Jesus sagde til Peter, som havde fået et vidnesbyrd om Jesus gennem Helligånden: „Du er Petrus, og på den klippe vil jeg bygge min kirke, og Dødsrigets porte skal ikke få magt over den” (Matt. 16:18). I en åbenbaring fik profeten Joseph Smith at vide hvad dette skriftsted betyder: „Se, sandelig, sandelig siger jeg jer, dette er mit evangelium, og kom i hu, at de skal have tro på mig,

ellers kan de ingenlunde blive frelst. Og på denne klippe vil jeg bygge min kirke, ja, på denne klippe er I bygget, og dersom I forbliver trofaste, skal helvedes porte ikke få overhånd over jer” (L&P 33:12-13). Og ligeledes: „Byg på min klippe, som er mit evan- gelium.

Fornægt ikke åbenbaringens ånd, ej heller profetiens ånd” (L&P 11:24-25). „Se, I har mit evangelium for jer, min klippe og min frelse” (L&P 18:17).

Den trofaste discipel bygger sit liv på Jesu Kristi evangeliums klippe- grundvold, fremfor på menneskelig visdoms flyvesand. En sådan discipel „ligner en mand, der ville bygge et hus og gravede i dybden og lagde grundvolden på klippegrund; da der så kom oversvømmelse, og vand- strømmen styrtede imod det hus, kunne den ikke rokke det; thi det var byg- get godt” (Luk. 6:48).

Ligesom den sande Gud er en le- vende Gud, vil de sande disciple tjene ham levende. Således skrev Peter til de trofaste at Herren er „den levende sten, der vel er vraget af mennesker, men udvalgt og kostelig i Guds øjne,

og lad jer selv som levende stene opbygge til et åndeligt hus, til et hel- ligt præsteskab, der bringer åndelige ofre, som ved Jesus Kristus er velbe- hagelige for Gud . . . og den, som tror på ham, skal ingenlunde blive til skamme” (1 Peter 2:4-6).

Den kraft og styrke der ligger i en sten er også illustreret i Daniels beret- ning om stenen som Herren tager ud af bjerget og som skal rulle frem og knuse verdens guld, sølv, kobber, jern og ler. Daniel forklarede at den sten, som ville være det rige Himlens Gud

ville etablere på jorden, skulle overgå alle riger som var organiseret ved menneskers visdom og styrke. (Daniel 2). □

Spørgsmål:
Jeg har hørt at der er mennesker der har ført deres slægtslinie helt tilbage til Adam. Er det muligt? Hvis dette er tilfældet er det så nødvendigt at vi allesammen fører vores slægtslinie tilbage til Adam?

Svar:
Robert C. Gunderson,
seniorspecialist i undersøgelse af kongelige slægter, kirkens genealogiske selskab.

Det enkleste svar til begge spørgsmålene er *nej*. Lad mig forklare. I de 35 år jeg har foretaget genealogiske undersøgelser har jeg endnu ikke set en anetavle med en slægtslinie tilbage til Adam, som kunne dokumenteres. Det har været min opgave at gennemgå hundredvis af genealogiske anetavler gennem årene. Jeg har ikke fundet nogen hvor alle forbindelser på anetavlen retfærdigvis kunne bevises

ud fra eksisterende dokumenter. Efter min mening er det end ikke muligt historisk at dokumentere en europæisk anetavle længere tilbage end til de merovingiske konger (år 450-752). Alle de anetavler jeg har set hvor der har været gjort forsøg på at bygge bro over dette tidspunkt og den bibelske anetavle viser sig at være grundet på tvivlsomme overleveringer, eller i værste fald ren og skær opdigting. På sådanne anetavler findes der almindeligvis intet bevis på oplysningernes oprindelse, eller også er der nævnt en usikker kilde.

Der bliver også spurgt om det er *nødvendigt* for os at føre vores slægtslinie helt tilbage til Adam. Jeg mener at dersom vi forstår det egentlige formål med at udføre genealogiske undersøgelser, så vil vi opdage at det *ikke* er nødvendigt på dette tidspunkt at føre vores slægtslinie helt tilbage til Adam. I virkeligheden vil et forsøg på at gøre det formodentlig være skadeligt for hele formålet med genealogisk arbejde og tempelarbejde — at stille evangeliets frelsende ordinanser til rådighed for alle afdøde.

Det er for tiden mit ansvar at gennemgå de optegnelser som indsendes til tempelarbejde for mennesker som levede før år 1500. Jeg antager at 90-95 % af disse optegnelser betyder dobbelt arbejde eftersom det allerede er udført. Det betyder ikke at det meste tempelarbejde er udført for de mennesker som levede før år 1500. Tværtimod mangler der stadig at blive gjort tempelarbejde for langt de fleste af dem der levede på den tid. Problemet er at de undersøgelser som foretages og det kildemateriale der gennemgås af mennesker som arbejder

med denne tidsperiode, findes ved at gå ad de samme veje som mange har gået før dem, hvorpå de opnår de samme resultater. Der er et par tusinde navne som skrives igen og igen, mens millioner af andre er og bliver tabt.

Resultatet er at næsten alt det arbejde som udføres for mennesker der levede før 1500 tallet samt alle de ekstra forsøg der gøres på at føre sin slægtslinie tilbage til Adam synes at være spild af tid, når det drejer sig om at nå vort egentlige formål. Samtidig bliver vore nærmeste forfædre, som vi personligt har et langt større ansvar for, ofte ignoreret — selv om mange undersøgelsesmuligheder endnu ikke er forsøgt.

Jeg vil anbefale at ingen går i gang med undersøgelser der strækker sig længere tilbage end år 1500 uden først at kontakte det genealogiske selskab, og derefter kun når alle andre undersøgelsesmuligheder angående generationer der ligger nærmere, er udtømte. Muligheden for at finde oplysninger fra perioden før år 1500, som kunne føre til nyt tempelarbejde, er praktisk talt lig nul, medmindre man får særlige anvisninger.

Når Herrens tid er inde vil vi få vores slægtslinie forbundet tilbage til Adam. Med hensyn til hvor langt vi er nået i vore optegnelser, så mener jeg at vi meget nemt kan stå i fare for at ignorere Paulus' advarsel om „ikke at lægge vægt på fabler og endeløse stamtavler, som snarere volder ordstrid end tjener Guds frelsesplan . . .” (1 Tim. 1:4), når vi forsøger at føre vor slægtslinie tilbage til Adam.

Der er arbejde i et sådant omfang at alle medlemmerne er nødt til at en-

gagere sig i det — men samtidig må vi lære at arbejde tilstrækkeligt og effektivt. Vi har ikke tid til unyttigt arbejde, hvor vi spilder vores tid og vore midler. □

Spørgsmål: Vil du fortælle om den teori der siger at Mormons Bog er bygget over Spaulding-manuskriptet?

Svar:
Bruce D. Blumell,
tidligere tilknyttet kirkens historiske afdeling, nu lærer i historie i Calgary, Alberta, Canada.

Historisk set er den populæreste antimormonske eller ikke-mormonske forklaring, at Mormons Bog er skrevet på grundlag af et manuskript, skrevet af Solomon Spaulding. Til trods for de svage punkter i denne teori, kommer den fortsat op til overfladen fra tid til anden, selv i vore dage.

Solomon Spaulding blev født i Connecticut i 1761, og boede i New England og New York indtil han flyttede til Conneaut, i Ohio, i 1809. Da han ikke havde særlig held med sine forretninger der, besluttede han sig til at skrive

en historie om nogle af de amerikanske indbygges oprindelse, hvilken han håbede at kunne udgive og sælge. Mens han arbejdede på bogen læste han af og til uddrag af den, for forskellige af sine naboer. I 1812 flyttede han til Pittsburg området i Pennsylvania, hvor han døde i 1816 uden at have fundet en forlægger til at udgive sit manuskript.

I 1833 blev Philastus Hurlbut, et tidligere medlem af kirken og udelukket på grund af umoralitet, optaget i en anti-mormonkomité i Ohio, som ville samle nedsættende beviser imod Joseph Smith og Mormons Bog. Under Hurlbuts forsøg på at finde nogle oplysninger, interviewede han forskellige mennesker som påstod at have kendt Joseph Smith, eller vide noget om ham. Blandt dem Hurlbut sagde han havde talt med, var otte mennesker fra Conneaut området i Ohio, og de underskrev en skriftlig erklæring, hvor det blev påstået at Mormons Bog var skrevet på baggrund af Solomon Spauldings manuskript, der ikke blev udgivet, og som var skrevet mere end tyve år tidligere. Hurlbut solgte disse erklæringer til Eber D. Howe, som året efter udgav dem i sin sarkastiske redegørelse *Mormonism Unveiled* (afsløring af mormonismen). Howe hævdede at Sidney Rigdon, mens han endnu var forkynder for den reformerte baptistkirke, havde fundet manuskriptet og benyttet det som hjælp til at skrive Mormons Bog, hvorpå han i al hemmelighed overgav den til Joseph Smith, som udgav bogen som sin egen fremstilling.

Efter at Philastus Hurlbut havde samlet sin erklæring, fandt han et manuskript blandt Solomon Spauldings

papirer, men hverken han eller Howe udgav det. Ca. 50 år senere i 1884 fandt L. L. Rice manuskriptet blandt nogle papirer han arvede efter Howe. Han overdrog Oberlin College i Ohio manuskriptet, og det blev udgivet året efter.

Manuskriptet fik titlen: „Manuscript Story — Conneaut Creek”, og det har ingen forbindelse med Mormons Bog hverken i stil eller indhold. Det er skrevet på moderne engelsk og fylder kun ca en sjettedel af Mormons Bog. Historien begynder med en gruppe romere som under Konstantins regeringstid kom ud af kurs på vej til Storbritannien, og havnede i Amerika. I denne roman er det en af romerne der fortæller hvad gruppen oplever. Størstedelen af bogen er en beskrivelse af to indianske nationer med Ohio-floden som en fælles grænse. Der forekommer en kærlighedshistorie mellem en prins fra den ene nation og en prinsesse fra den anden, hvilket fører til en stor krig mellem de to grupper, og den beskrives i visse detaljer.

De fleste skribenter som har nævnet dette emne — både medlemmer af kirken og ikke-medlemmer — har enten direkte antydnet eller syntes at formode at Spaulding manuskriptet påstod at de amerikanske indianere var Israels ti tabte stammer, eller resterne af disse stammer. I manuskriptet gøres der i virkeligheden ikke noget forsøg på at forklare indianernes oprindelse.

Lighederne mellem dette manuskript og Mormons Bog er helt almindelige og i bedste fald helt overfladiske. Som indledning til sin roman skriver Spaulding at han har fundet manuskriptet begravet i jorden, men det var

*Oliver Cowdery, til højre, skriver profetens oversættelse af de hellige plader.
(Illustreret af Del Parsons).*

skrevet på Latin på pergament, og ikke på metalplader i et sprog fra mellemøsten. Spaulding skrev sin historie i sit eget særprægede sprog, men ingen af de navne han brugte har

den fjerneste lighed med navnene i Mormons Bog. I historien fortælles om en transatlantisk immigration, selv om gruppen kom fra Rom og ikke fra Jerusalem. Der opstår en stor krig

mellem de to indianske civilisationer, men ingen af dem får held til fuldstændigt at udslette den anden. Disse svage ligheder kunne have fået dem der boede i nærheden af Spaulding til at tro at Mormons Bog var skrevet af efter Spaulding-manuskriptet, især hvis de blev tilskyndet af Hurlbut.

De skriftlige beviser Hurlbut forsøgte at indsamle ligner hinanden i stil og indhold, hvilket lader formode at dersom Hurlbut ikke selv har skrevet dem, havde han dog stærk indflydelse på deres sammensætning. Der er en vis lighed i sætningsdannelsen, og detaljerne er forbløffende ensartede i de forskellige påstande. Disse otte vidner havde måske netop læst Mormons Bog eller var for nylig blevet bekendt med den, mens det var mere end 20 år siden de havde hørt uddrag fra Spaulding-manuskriptet. Med denne tidsforskel kunne disse vidner ubevist have overført nogle detaljer fra Mormons Bog, som stod frisk i deres erindring, til den historie som Spaulding skrev, og som efterhånden stod tåget for dem.

I sin *Mormonism Unveiled*, hævder Howe at Joseph Smith ikke havde tilstrækkelig uddannelse eller teologisk forståelse til at kunne skrive den mere religiøse del i Mormons Bog. Han mente at det måtte være skrevet af Sidney Rigdon, som var en dygtig og indflydelserig forkynder i den reformerte baptistkirke eller hos campbellisterne i det nordøstlige Ohio, før han tilsluttede sig de sidste dages hellige. Howe hævdede at Sidney Rigdon havde fundet Spaulding-manuskriptet og kopieret eller stjålet det, hvorpå han senere havde tilføjet teologi, så den blev til Mormons Bog. I al den tid måt-

te Rigdon i al hemmelighed have talt med Joseph Smith, så de kunne påstå at bogen var Joseph Smiths værk, hævdede Howe.

Denne teori falder til jorden af forskellige grunde. For det første er sproget i Mormons Bog helt forskelligt fra det blomstrende sprog Sidney Rigdon anvendte i sine taler. For det andet er der ikke noget bevis på at Sidney Rigdon nogen sinde havde noget at gøre med Spaulding-manuskriptet. Og for det tredje savner forsøgene, på at bevise at han hemmeligt kommunikerede med Joseph Smith, ganske enkelt ethvert grundlag. I den tid Mormons Bog blev skrevet og trykt, fra 1827 til 1830, var Sidney Rigdon en populær forkynder i det nordøstlige Ohio, og mange mennesker kendte hans opholdssteder. Ingen har nogen sinde antydning at han var engageret i en sådan sammensværgelse, heller ingen af Joseph Smiths bekendte. En sådan sammensværgelse ville have været helt umulig at gennemføre, specielt fordi det ville have betydet at enten Joseph Smith eller Sidney Rigdon jævnligt skulle rejse ca. 480 km. for at mødes og således måtte de have forladt deres bosted i længere tid, når man tager den tids primitive rejsemøder i betragtning.

Sidney Rigdon underviste fortsat oprigtigt i sin tro på den reformerte baptistkirke, indtil han hørte budskabet om gengivelsen af de første sidste dages hellige missionærer i hans område, næsten otte måneder efter at Mormons Bog var udgivet og kirken organiseret. Dette ville naturligvis være højst usandsynligt hvis han virkelig havde været forfatter til bogen, og således grundlæggeren af en meget tid-

ligere sidste dages hellig teologi. Hvis Sidney Rigdon havde skrevet Mormons Bog, ville det i virkeligheden ikke passe sig for en mand af hans stand at lade Joseph Smith grundlægge kirken og blive dens leder, og derpå senere lade Joseph Smith irttesætte ham adskillige gange, når han gik imod profetens politik. Selv da Rigdon var udelukket i august 1844, fordi han gik imod at Brigham Young blev kirkens leder, påstod han aldrig at han var forfatteren til Mormons Bog. Senere i sit liv, længe efter at Sidney Rigdon havde afbrudt forbindelsen med Brigham Young og de sidste dages hellige, understregede han kraftigt gentagne gange på sin søns spørgsmål at han intet havde at gøre med skrivningen af Mormons Bog. Han tilføjede at han vidste at Joseph Smith var en profet og at Mormons Bog var sand.

Sidst i sin bog *Mormonism Unveiled*, skriver Howe kort at Spauldings manuskript var blevet fundet. Men da det var så meget anderledes i sproget og langt fra detaljerne i Mormons Bog, gættede han på at Spaulding havde skrevet en revideret udgave der lignede Mormons Bog, før sin død i 1816. Howe mente at det antagelig måtte være denne reviderede udgave som Spaulding havde læst uddrag af for folk i nabolaget.

Disse antimormon-skrivere som både havde læst *Mormonism Unveiled* og Spaulding manuskriptet, der blev fundet i 1884, har sædvanligvis accepteret Howes mening om at der måtte have eksisteret et revideret Spaulding-manuskript der var gået tabt. I henhold til Solomon Spauldings enke og datter, skrev han også andre

historier, men de hævdede aldrig at der fandtes en anden udgave af det nævnte manuskript. Hurlbut selv troede at der kun fandtes ét manuskript, nemlig det han fik fra fru Spaulding og som senere blev udgivet i 1885. Han troede også at det dannede grundlaget for Mormons Bog, skønt Howe efter at have undersøgt det, mente at det ikke var således, som nævnt ovenfor.

Man må formode at dersom der havde eksisteret en revideret udgave af Spauldings historie, at den så på en eller anden måde måtte ligne den første i skrivemåde. Og dersom Mormons Bog virkelig var et plagiat af Spauldings formodede anden udgave, som man påstod, så måtte man helt logisk forvente at der var ligheder i skrivestilen mellem det eksisterende manuskript og Mormons Bog. Men Mormons Bog er helt anderledes i skrivestil end det blomstrende sprog og den romantiske facon som Spaulding benyttede.

Hvis der havde været en anden udgave af manuskriptet, ville det stadig have været et problem at få det til Sidney Rigdon og bagefter til Joseph Smith. Som tidligere nævnt er dette det svageste led i sammensværgelsen usandsynligheder og de lige så usandsynlige begivenheder, hvorved der gøres forsøg på at vise at Spauldings manuskript ligger til grund for Mormons Bog.

Det enkleste og det rigtigste at antage, med hensyn til Mormons Bogs oprindelse, er at det er nøjagtigt som Joseph Smith sagde — et fordums værk oversat „ved Guds gave og kraft“. (Se tre vidners vidnesbyrd).

□

FORSKELLEN LIGGER I TJENESTEGERNINGER

En samtale med hjælpeforeningens hovedpræsidentskab

Udgiverens kommentar: Denne artikel, „Forskellen ligger i tjenestegerninger“ var allerede færdigskrevet og i trykken da søster Barbara Smith og hendes rådgivere ved generalkonferencen i april blev afløst som kirkens hjælpeforeningspræsidentskab. Søster Smith havde tjent som hjælpeforeningspræsidentinde i næsten 10 år. Søster Marian R. Boyer havde tjent som hendes første-rådgiver siden november 1978, og søster Ann S. Reese som andenrådgiver siden oktober 1983. Da præsident Gordon B. Hinkley bekendtgjorde deres afløsning sagde han: „Disse kvinder har udført et bemærkelsesværdigt stykke arbejde i de år de har tjent.“ Dette interview udgives som en anerkendelse af dette arbejde og i forvisningen om at hjælpeforeningens ånd og traditioner vil blive videreført og styrket under den nye præsidentinde, søster Barbara W. Winder. Der vil senere blive bragt et interview med det nye præsidentskab.

En samtale med hjælpeforeningens hovedpræsidentskab: Præsidentinde søster Barbara B. Smith, førsterådgiver, søster Marian R. Boyer og andenrådgiver søster Ann Stoddard Reese

Stjernen: Hvordan hjælper hjælpeforeningen kvinderne med at imødekomme vore dages udfordringer?

Søster Smith: Hjælpeforeningens organisation er beregnet på at styrke kvinderne samt deres hjem og familier, at hjælpe kvinderne til en bedre uddannelse, at opmuntre dem til at yde barmhjertighedstjenester i deres samfund og at hjælpe dem med at lære at leve med den største fred og glæde i vore dages verden.

Søster Reese: Hjælpeforeningens lektieprogram er beregnet på at hjælpe kvinderne til at imødegå de virkelige

åndelige, følelsesmæssige, intellektuelle og sociale udfordringer som findes i vore dage. Vore lektier er alle sammen bygget på evangeliets principper, som er relevante for enhver kvinde — uanset hendes kultur eller forståelsesniveau. I lektien understreges principper og begreber som skal anvendes, for at kvinderne også bedre kan undervise i evangeliet ved deres eksempel.

Stjernen: Det er som om verden i vore dage opfordrer os til at fokusere mest muligt på vore egne behov — vore egne følelser og ønsker. Hvordan kan hjælpeforeningen hjælpe sidste dages hellige kvinder til at se bort fra dette og i stedet beskæftige sig med vort ansvar for at hjælpe andre?

Søster Smith: For det første hjælper hjælpeforeningen os til at udvikle talen-

Når vi hjælper andre begynder vi at aflægge grådighed, selviskhed, had og misundelse — alt det som kan ødelægge os.

ter på alle områder i vort liv. Og efterhånden som vi får udviklet disse talenter, vil vore evner til at hjælpe automatisk blive større. For det andet lærer vi i hjælpeforeningen hvordan vi skal hjælpe. I hjælpeforeningens håndbog står der at et af vore hovedformål er „at sørge for de fattige, de syge og uheldigt stillede, ved at hjælpe til ved dødsfald”. Hjælpeforeningen giver os det større udsyn som nogle i verden mangler — at vi begynder at føle glæde og fred i os selv når vi anvender vore talenter på at hjælpe andre.

Stjernen: Hvordan kan vi fokusere på andre menneskers behov og stadig tilfredsstillende vore egne behov?

Søster Smith: I virkeligheden er et af vore vigtigste personlige behov at hjælpe. Ser du, når vi hjælper andre begynder vi at aflægge grådighed, selviskhed, had og misundelse — alt det som kan ødelægge os. Og vi begynder at blive uselviske, kærlige og hengivne, således som Frelseren viste eksempler på i sit liv. Et menneske vil ikke fuldt ud kunne tilfredsstillende sine egentlige behov i livet uden at være i besiddelse af disse kristuslignende egenskaber.

Stjernen: Hvilket ansvar har vi for at gå udenfor vores familie og vennekreds i vore anstrengelser for at hjælpe?

Søster Smith: Jeg tror vi kan *begynde* med vore nærmeste, men vi må også passe på at vi ikke begrænser vor hjælp

til familien alene. Kvinder kan begynde indenfor deres eget område — med deres små børn i hjemmet, blandt voksne venner, med familien udenfor den nærmeste kreds og på deres arbejde. Men det vigtigste er at vi udstrækker vores kærlighed og hjælper en eller anden *hver* dag. Somme tider synes vi måske at vore kærlige anstrengelser er spildte. Men kærlighed vil faktisk *aldrig* være spildt — hvad enten den ofres på et lille barn, en enlig søster eller hvem som helst. Kærlighedens magt til at forædle vore sjæle er ikke afhængig af om den vi holder af gengælder eller værdsætter vore følelser. Når vi viser kærlighed vil vi udvikle os.

Søster Boyer: Alle kvinder kan, uanset deres forhold, udføre tjenestegerninger i deres hjem. Hovedbestyrelsens sekretær har for eksempel aldrig selv haft børn. Men hun elsker børn og hjælper andre folks børn. Lige nu, mens vi taler sammen her, tager hun sig faktisk af en niece og niecens nyfødte barn samt hendes treårige søn. Så længe vi tænker: „Hvad kan jeg gøre for et andet menneske?” så er vi på rette spor. Og den kvinde som bor alene kan lære at værdsætte de store velsignelser hun *virkelig* har.

Stjernen: Hvad med de kvinder som er enker eller fraskilte — som må forene deres moderskab med en karriere? Hvordan kan hjælpeforeningen hjælpe dem?

Søster Boyer: Vi må gøre alt hvad vi kan for at hjælpe kvinderne til at være forberedt på enhver situation. Vi kan godt se at søstre som ikke har nogen rigtig uddannelse må kæmpe en virkelig økonomisk kamp når de skal klare en familie helt alene. Og der findes faktisk mange kvinder som *må* klare en familie

Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab. Fra venstre: Førsterådgiver søster Marian R. Boyer, præsidentinde søster Barbara B. Smith og andenrådgiver søster Ann Stoddard Reese.

helt alene. De er nødt til at vide meget mere end vi mente ville være nødvendigt for blot nogle få år siden. Vi mener at hjemkundskabsmøderne kan hjælpe kvinderne til at lære praktiske færdigheder, som f. eks. hvordan de klogt kan købe på kredit, hvordan de kan budgettere deres penge og hvordan de kan udføre mindre reparationer i hjemmet.

Stjernen: Hvad nu med de søstre som af en eller anden grund er i den situation vi betragter som den ideelle — det med at blive hjemme hos børnene? Hvordan kan I få dem til at passe ind i hjælpeforeningens program?

Søster Boyer: Alle har et hjem, hvad enten der bor ét menneske eller ti. Og vi kunne tænke os at alle hjem skulle være pæne og ordentlige, et sted hvor man

kan lære, invitere sine venner og lade dem fornemme kærlighed og hjertevarme. Vi behøver ikke altid at være alene, selv om vi måske lever i en familie hvor der kun er én. Et sådant hjem kan være til velsignelse for mange som bliver påvirket af det.

Stjernen: Hvilken rolle spiller besøgsprogrammet med hensyn til at lære søstrene at hjælpe hinanden?

Søster Reese: Jeg tror at besøgsundervisningen er noget af det stærkeste vi har i vores organisation. *Enhver* kvinde i denne kirke har ret til og mulighed for at virke som besøglærerinde. Når besøglærerinden bringer evangeliets budskab ud til de hjem hun har fået ansvaret for og forsøger at dække en andens behov, vil hun opleve personlig

*Kærlighed vil faktisk
aldrig være spildt — hvad enten
den ofres på et lille barn eller
en enlig søster.*

udvikling. Somme tider har en kvinde kun brug for at tale med en anden kvinde. Besøgsundervisningen udfylder dette behov. Besøgsundervisningen spiller også en vigtig rolle når den nydøbte søster skal bydes velkommen i kirken. Kvinder kan på grund af deres erfaring ofte fornemme behov som ingen måske ellers lægger mærke til.

Søster Smith: Vi ville ønske at enhver kvinde ville bede om at få til opgave at besøge de kvinder de bedst kan øve en god indflydelse på. Vi håber også at besøgslærerinderne beder om at Herrens Ånd må lede dem til at imødegå deres søstres behov. Jeg tror det er vores ansvar og ret at vide at Herren virkelig arbejder gennem os når vi hjælper hinanden. Vi ved at hvor som helst besøgsundervisningen bliver udført godt og i fuldt omfang, vil vi få flere mennesker til at komme i hjælpeforeningen og til andre af kirkens møder, så de kan nyde evangeliets velsignelser.

Stjernen: Er der for nylig sket ændringer i besøgslærerindeprogrammet?

Søster Smith: Ja. En gang fik hjælpeforeningens præsidentinder besked på at afholde et bestemt antal personlige samtaler med besøgslærerinderne hvert år. I den sidste nye håndbog har vi ikke angivet noget bestemt antal. Den lokale hjælpeforeningspræsidentinde må selv afgøre hvordan besøgslærerinderne kan hjælpe hende med at forstå

og imødekomme hver søsters behov. Nu har præsidentinden det personlige ansvar for at vide hvor ofte hun skal afholde interview med besøgslærerinderne. Når der er et særligt problem skal besøgslærerinderne naturligvis omgående rapportere det til præsidentinden. Vi håber nu at hjælpeforeningens ledere vil kunne se værdien af besøgslærerindernes mundtlige rapporter såvel som af de skriftlige.

Stjernen: En anden side af hjælpeforeningen er at vi har hørt nogen sige at der er kvinder som har tilsluttet sig kirken, fordi de har set at kirkens kvinder på en god måde er anderledes. Hvad er årsagen til denne glædelige forskel?

Søster Smith: Det er igen de tjenester vi yder som betyder forskellen. Jeg besøgte for nylig en stav hvor kvinderne havde haft problemer, lige til de blev bedt om at samarbejde om et projekt. Mens de arbejdede harmonisk sammen udvikledes et dejligt søsterfællesskab, på grund af deres forenede anstrengelser. I samme øjeblik vi begynder at ofre os, vil vi opleve en glæde og lykke, og når vi har fredens og glædens ånd hos os, så vil folk lægge mærke til det.

En anden hemmelighed ved lykke er fornemmelsen af det hensigtsmæssige og af at have udført noget.

Herren har givet os en verden med mange forskelligheder. Han har skabt alle slags mennesker og tillader os at være i forskellige situationer. Vi har hver især forskellige evner og talenter og forskellige muligheder. Men Jesu Kristi evangelium bør være det fundamentale i livet for os alle. Vi har en indbygget magt til at nå ud over vore nuværende begrænsninger og opnå en kristuslignende levevis. □

SE BORT FRA KATEGORIEN

BETRAGTNINGER OVER EN ENLIGS TILVÆRELSE

Jan Underwood

Det er kun nogle få år siden jeg tog min eksamen ved universitetet. Men meget af det jeg lærte ligger allerede tåget i min hukommelse. Når jeg anstrenger mig for at genkalde noget, er det bedste jeg kan sige til mig selv: „Jeg er *sikker* på at jeg engang har lært det i skolen.”

Men noget står stadig klart og levende for mig, fordi det bruges til stadighed. Et af begreberne kommer fra en helt anden kilde. Mens vi i klassen arbejdede på at klare en bedre undersøgelsesteknik, gav vores lærer os en enkel regel. Og den er blevet fundamental i min måde at betragte verden på. „Husk,” advarede han, „der kan være lige så stor forskel *indenfor* kategorierne som *mellem* kategorierne.” Sagt på en anden måde, så kan mennesker i to forskellige grupper have lige så meget tilfælles som to mennesker i samme gruppe.

Eftersom jeg hører til en kategori der næsten altid bliver defineret som „enlige kvinder over 25”, har dette begreb hjulpet mig til at se hvordan jeg passer i verden, i kirken og i Herrens plan. Det har overbevist mig om at der er større lighed mellem mig og mine gifte veninder end der er forskelle, med hensyn til mine fundamentale håb og mål.

Det forekommer mig at enhver som følger Jesus Kristus — uanset størrelse eller facon, intelligens eller modersmål, kirkekaldelse eller ægteskabelig status — alle har to fundamentale mål: at elske Herren af hele deres sjæl og at elske og tjene deres medmennesker. Jesus sagde at alle hans disciples egenskaber måtte bygge på disse to bud. (Se Matt. 22:37-40).

Erkendelsen af at Frelseren har kaldet alle mennesker til dette, uanset deres forhold, har hjulpet mig til at indse at mit livsværk ikke behøver at vente til

*Vi udsættes hver dag,
hele tiden, for oplevelser
hvor vi kan skærpe vores
forståelse for Gud og udøve
tro på ham.*

Jeg er gift. Jeg kan efterleve evangeliet *nu*. Når jeg en dag også har mand og børn, så vil mine fundamentale mål forblive de samme selv om min fremgangsmåde vil være anderledes.

Men samtidig *kræver* min situation som enlig kvinde at de skridt jeg tager for at nå disse fundamentale mål, på visse punkter vil være anderledes end dem mine gifte veninder tager for at nå de samme mål. Livet som enlig har sine særlige udfordringer, såvel som muligheder for at nå disse fælles mål. Ved at lægge mærke til begge dele har jeg fået hjælp til at koncentrere mine anstrengelser, så jeg undgår at blive mismodig på tidspunkter hvor jeg ville foretrække at leve under andre forhold.

Jeg har længe ment at en enligs største udfordring i livet er at finde udvej til at holde det andet bud. Livet indenfor en familie synes at kræve, at evnen til at vise barmhjertighed til stadighed bliver større. Set fra en udenforståendes synspunkt virker det som om familielivet kan virke meget forædlende og hjælpe os til at overvinde selvished. I virkeligheden *kræver* det at vi lærer frit at elske og at ofre os spontant. Et lille barn der er sulten kl. 2 om natten vil ganske enkelt ikke vente med mad, til en træt far eller mor har fået bare en times søvn mere. Og en personlig konflikt mellem

ægtefællerne kan ikke løses ved ganske enkelt at flytte sammen med en anden eller komme til at bo alene. Et godt ægteskab og familieliv kræver at vi udvikler evnerne til at tilgive, vise medfølelse og indgå kompromiser.

Ingen af mine gifte venner er i tvivl om at Herren forventer at de vil gøre betydelige ofre for de børns velbefindende som er afhængige af dem. Men det er let for mig at glemme at Herren stiller lignende forventninger til mig. Det er nemt for mig at ignorere menneskelige behov, som eksisterer i så mange former lige udenfor mit normale synsfelt. Men i realiteten har ethvert samfund børn som er sultne, ældre mennesker der er ensomme, mennesker på ethvert alderstrin som er mismodige. Udfordringen til mig er således at jeg ser bort fra de krav mit personlige liv som enlig stiller, og finder frem til min egen metode til at efterkomme Frelserens verdensomspændende befaling om at elske og hjælpe andre.

Og vi enlige kan yde et væsentligt bidrag til verden. Vi stilles ikke overfor de krav som kan gøre os helt opslugt af familielivet, derfor kan vi nå ud til de børn uden far eller mor, som vore gifte venner ikke kan nå.

Jeg tror også at mange af de store følelsesmæssige belønninger, forældre modtager ved at hjælpe hinanden og deres børn, er tilgængelige for enhver enlig. Det sker måske ikke når det er belejligt. Men når som helst vi forsøger at elske og tjene andre vil vi uundgåeligt smage glædens og hengivenhedens sødme.

Der er tidspunkter hvor vi enlige synes at vi må vandre på en ensom vej uden kort og uden passende forbilleder til at vise vej. Jeg tror dog at vi kan finde

mange gode eksempler iblandt os — mænd og kvinder med tro og barmhjerlighed, som ydmygt søger at tjene Herren under deres egne forhold.

Men jeg finder endnu større trøst i Frelserens eksempel. Hans ensomme vej bragte ham kun godkendelse af nogle få hengivne tilhængere. I den sidste ende fik han kun midler til opretholdelse af livet gennem sin kærlige Fader, som viste ham den godkendelse han havde brug for til at fortsætte og fuldende sit værk.

Det er min erfaring at alle som elsker Herren vil kunne opnå den samme goddommelige godkendelse. Og blot manglen på en vis tryghed, på grund af en mere usædvanlig levevis, vil kunne tilskynde os til at søge denne godkendelse.

Ethvert menneske har øjeblikke hvor de er fortvivlede, og forvirrede, har smerter og mangler selvtillid — såvel som tidspunkter hvor de er glade og tilfredse. Men alene det at vi stort set skal klare vore vanskeligheder selv, kan få os til at vende os til Herren på en måde vi måske ellers ikke ville gøre. På tidspunkter hvor vi ville være tilbøjelige til at søge bekræftelse fra en forstående ægtefælle, vil vi i stedet søge den sande kilde til trøst og helbredelse. Under mine personlige prøvelser og ensomme fristelser har Herren været mig en ufejlbarlig, barmhjerlig og gavmild Fader, som altid er trofast og parat til at tilgive, trøste og helbrede. Som følge deraf er min kærlighed og tillid til ham vokset og blevet mere overbevisende.

Samtidig synes jeg at min tro på Herren er blevet mere nøjagtig og realistisk gennem årene. Jeg har opdaget at Gud er en person som respekterer menneskets handlefrihed. Han har aldrig

*Et godt ægteskab
og familieliv kræver at vi
udvikler evnerne til at tilgive,
til at vise medfølelse og
indgå kompromiser.*

skyndt sig at træffe mine vanskelige afgørelser for mig. Han har givet mig lov til ganske langsomt og smertefuldt at lære at udøve min dømmekraft og træffe mine valg. Og jeg elsker ham fordi han ikke ønsker at jeg skal være svag og afhængig.

Nu værdsætter jeg i endnu højere grad omvendelsens princip, hvorved han tillader mig den frihed jeg behøver for at udøve min handlefrihed. Jeg tror på at den sjælsstyrke vi opnår i vore kampe under de lange, usikre perioder i vort liv, i høj grad kompenserer for det ubehag vi føler derved.

Når vi fornemmer hvordan vore nedarvede kræfter udfoldes, bliver vi taknemmelige fordi Herren ikke skånede os for de omstændigheder hvorved vi udviklede dem.

Når vi lærer at forstå hvor sikkert og stabilt Herren udstrækker sin kærlighed, så vil nogle af de personlige tragedier, nogle af de tilfælde hvor vi ikke bliver reddet fra vore egne dumheder af en kærlig Fader ikke ødelægge vores tro.

Vi udsættes hver dag, hele tiden, for oplevelser hvor vi kan skærpe vores forståelse for Gud og udøve vores tro på ham. Men jeg har lært at indse at sådanne oplevelser er noget meget værdifuldt i mit liv som enlig. □

„DA MIN HJEMMELÆRER RINGEDE . . .”

Robert K. McIntosh

Jeg har ofte hørt at hjemmelærere kan modtage inspiration for de familier de har fået tildelt. Men hvor virkelig den velsignelse er stod mig først klart gennem en oplevelse vi havde for et par år siden.

Universitetssemestret var slut og jeg tilbragte nogle timer om sommeren med at male huse. Jeg underviste også en institutklasse. Vi havde i familien netop anskaffet os en ny bil som var stor nok til at vores familie på 7 kunne sidde behageligt — netop den bil vi altid havde ønsket os.

En aften mens jeg forberedte institutlektionen kom vore to små piger, der den gang var 3 og 4 år, løbende ind i huset med helt hvide arme. Jeg havde ingen mistanke om hvad de havde været i færd med, og troede at de havde leget med mel. Men pludselig lagde jeg mærke til at det hvide på deres arme *dryppede!* Jeg vidste øjeblikkelig hvad der var sket. Jeg havde ladet en uåbnet bøtte med hvid grundmaling stå i bilen — og

ved siden af lå der nok så bekvemt en stor malerpensel. Vore små piger havde stolt fået fat i malingen og malet bilen indvendig. Og de havde gjort det grundigt over det hele! Loftet, gulvet, sæderne . . .

Mens jeg stod og betragtede det forfærdelige syn foran mig, sagde en af mine små døtre med et smil! „Se far, flot bil.” Jeg tog de to piger op og forsøgte af hele mit hjerte at styre mine følelser, mens jeg bar dem ind i badeværelset og satte dem i badekarret. Så kaldte jeg på min hustru og bad hende vaske dem og gøre dem rene, mens jeg forsøgte at tage mig af bilen.

I samme øjeblik ringede telefonen. Jeg tog den og sagde utålmodigt: „Hallo.” En stemme i den anden ende sagde: „Bror McIntosh, det er bror Wilde, din hjemmelærer. Jeg sad netop og tænkte hvordan mon du og din familie har det.”

„Bror Wilde, du kan ikke forestille dig hvad vores to små piger lige har gjort,”

stønnede jeg. „De har malet vores nye bil indvendig — og jeg ejer ikke en dåbe terpentintil at rense den med!”

Min hjemmelærer svarede mig på en måde som indtil denne dag er en inspiration for mig „Bror McIntosh, du tror det måske ikke, men for ca. en halv time siden var jeg henne i supermarkedet. Der var noget som sagde til mig: ‚Køb en dunk terpentintil.’ Jeg købte den uden at vide hvorfor. Den står stadig ude i bilen. Jeg kommer med det samme og hjælper dig med at rense bilen.”

I løbet af et øjeblik kom han. Ca. 20

minutter senere havde vi ordnet hele bilen og jeg kunne nå min klasse til tiden.

Idet jeg gik ind ad døren til bygningen, så jeg op mod himlen og bad en kort bøn: „Tak kære Fader, for en hjemmelærer som viser omsorg, som tænker på min familie og som søger inspiration angående os.” □

Robert K. McIntosh der er far til 6 børn, er stavssøndagsskolepræsident i Centerville, Utah, som er hans ward.

EN APOSTEL VIDNER OM KRISTUS

Ældste Howard W. Hunter
De tolv Råd

Under sin jordiske mission udstedte Herren atter og atter et kald som både var en invitation og en udfordring. Kristus sagde til Peter og hans bror, Andreas: „Kom og følg mig, så vil jeg gøre jer til menneskefiskere” (Matt.4:19). Den unge mand, som spurgte hvad han skulle gøre for at få evigt liv, svarede Jesus således: „Gå hen og sælg, hvad du ejer, og giv det til de fattige . . . og kom så og følg mig!” (Matt. 19:21). Og til alle os siger Jesus: „Vil nogen tjene mig, da skal han følge mig” (Johs. 12:26).

Der er mange mennesker som har valgt at følge Kristus, og vi beder hele tiden til at mange flere vil vælge at gøre det, men Herren har til nogle få af sine tilhængere givet en kaldelse der er mere specifik. Lukas skriver at efter Jesus havde „tilbragt natten i bøn til Gud” kaldte han „sine disciple til sig og udvalgte tolv af dem, som han også kaldte apostle” (Luk. 6:12, 13).

For disse tolv udvalgte betød kaldet om at følge Kristus, at de skulle forsage alt og bogstaveligt ledsage Herren på hans mission. Deres kaldelse var et

privilegium. De vandrede og talte hver dag med Guds Søn. De kendte Herren personligt og møttede sig med hans ord, med et ydmygt og modtageligt hjerte. De elskede ham, og Jesus kaldte dem sine venner. (Se Joh. 15:14, 15). Disse tolv apostle tjente en vigtig funktion i Herrens plan. De var særlige vidner til Frelserens guddommelighed og til hans bogstavelige opstandelse. De havde ikke alene omgang med ham under hans jordiske mission, men de samtalede også med ham efter hans opstandelse. Den opstandne Forløser viste sig blandt sine disciple i det øverste værelse. De følte på Herrens hænder og fødder, og blev klar over at Jesus ikke kun var en ånd, men et opstandent væsen af kød og ben. (Se Luk. 24:38, 39).

Disse apostle havde et sådant kendskab til Herrens guddommelighed, med en sådan sikkerhed at den hverken kunne beskrives eller diskuteres. Ud fra deres kundskab, som byggede på erfaring og Helligåndens bekræftelse, blev de befalet til at „være (Kristi) vidner både i Jerusalem og i hele Ju-

„Gå hen og sælg, hvad du ejer, og giv det til de fattige . . . og kom så og følg mig!”
(Matt. 19:21).

dæa og Samaria, ja, indtil jordens ende” (Ap. G. 1:8). I virkeligheden betyder apostel „udsending, sendebud”.

Apostlene blev udvalgt af Gud og „ordineret” til at være vidner om hans opstandelse (Ap. G. 1:22), og de gik umiddelbart efter ud for tappert og magtfuldt at vidne om forsoningen og opstandelsen. De deltog i de mest betydningsfulde begivenheder som var forbundet med Frelserens forløsningsmission, og de fik befaling om at vidne om dette for alle mennesker. Helligånden bekræftede derefter deres ord, så alle mennesker kunne tro på Kristus og forberede sig til at modtage tilgivelse for deres synder. Paulus sagde til de hellige efesere at kundskaben om Kristus „ved Ånden er blevet åbenbaret for hans hellige apostle og profeter” (Ef. 3:5).

Apostlene har fået en særlig kaldelse til at vidne om Kristus, og derfor lærer vi at Guds husfæller er „opbyggede på apostlenes og profeternes grundvold med Jesus Kristus selv som hovedhjørnesten” (Ef. 2:20). Paulus belærte også om at Kristus satte apostlene og profeterne til „at gøre de hellige fuldt beredte til deres tjenestegering, at opbygge Kristi legeme,

indtil vi alle når frem til at være et i troen på og erkendelsen af Guds Søn, til mands modenhed og det mål af vækst, da vi kan rumme Kristi fylde” (Ef. 4:12, 13). Således skal apostlene ikke alene forkynde evangeliet, men også påtage sig kirkens ledelse, for at skabe enighed og tro blandt de hellige.

I vore dage har Herren atter kaldet apostle. Disse apostle er blevet ordineret til at være særlige vidner for Kristus

i hele verden. Gennem Åndens forvisning ved de at Kristus eksisterer og at han er Forløseren.

Vi er evigt taknemmelige for Joseph Smiths vidnesbyrd, han som „blev kaldet af Gud og ordineret til en Jesu Kristi apostel” (L&P 20:2). Joseph Smith udfyldte sin kaldelse som apostel ved at bære dette magtfulde vidnesbyrd: „Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det sidste (seneste) vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever!

Thi vi så ham ved Guds højre hånd, og vi hørte røsten, som vidnede, at han er Faderens Enbårne” (L&P 76:22-23).

Profetens vidnesbyrd, som han fik gennem egen erfaring og som var født af Ånden, er blevet forkyndt over hele verden og Helligånden har bekræftet dette vidnesbyrds sandhed i millioner af menneskesjæle, som med glæde har modtaget ordet. Metoden til hvordan åndelige tilkendegivelser bevises, er blevet gengivet i vore dage. Og en ubrudt kæde af efterfølgere har sikret at apostelembedet har fulgt os uafbrudt siden det blev gengivet til Joseph Smith.

Jeg vil, som ordineret apostel og særligt vidne om Kristus, give jer mit højtidelige vidnesbyrd om at Jesus Kristus virkelig er Guds Søn. Han er den Messias som Det gamle Testaments profeter vidnede om. Han er Israels håb som Abrahams, Isaks og Jakobs efterkommere gennem mange århundreders foreskrevet tilbudelse, har bedt til ville komme.

Jesus er den elskede Søn som underlagde sig sin Faders vilje ved at lade sig døbe af Johannes i Jordanfloden. Han blev fristet af Djævelen i ørkenen, men faldt ikke for fristelserne. Han for-

kyndte evangeliet som er Guds kraft til frelse, og han har befaleet at alle mennesker overalt skal omvende sig og lade sig døbe. Han tilgav syndere, talte som en der havde myndighed, og han viste sin magt til dette ved at helbrede de lamme og halte, ved at åbne de blindes øjne og de døves ører. Han forandrede vand til vin, stilnede stormen på Galilæasøen og gik på dette vand, som om det var det faste land. Han forvirrede de onde regenter som søgte at tage hans liv, og bragte fred til fortvivlede hjerter.

Og endelig led han i Getsemane have og døde på korset, da han gav sit syndfri liv som løsesum for enhver sjæl der bliver født på jorden. Han opstod bogstaveligt fra de døde på den tredje dag, og blev førstegrøden af de opstandne, da han overvandt døden.

Den opstandne Herre har fortsat sin frelsende mission ved fra tid til anden at vise sig for jordiske mennesker, som er udvalgt af Gud til at være hans vidner, og ved at åbenbare sin vilje gennem Helligånden.

Det er ved Helligåndens kraft at jeg bærer mit vidnesbyrd. Jeg ved at Kristus eksisterer, lige så sikkert som om jeg havde set ham med mine egne øjne og hørt ham med mine egne ører. Jeg ved også at Helligånden i alle jer som lytter i tro, vil bekræfte sandheden i mit vidnesbyrd.

I de næsten totusinde år siden Herren gik på jorden, har utallige tusinder beundret hans egenskaber — hans godhed, hans gavmildhed, hans barmhertighed og kærlighed. Hans lærdomme er af en klassisk skribent blevet beskrevet som „et stort hav hvis blanke overflade brydes i forfriskende krusninger for fødderne af vore små, mens den

JED OG FLODEN

Thelma J. Harrison

Flammen på petroleumslampen flimrede og fru Sherridan kikkede ængsteligt for at se om alt petroleumen var brugt op. Hun vidste at der kun var en lille smule petroleum i dunken i skabet, så lampen kunne fyldes endnu engang.

Mens flammen blev svagere og svagere fortsatte fru Sherridan med at kontrollere sit forråd: Den store sukkerbeholder var tom, majsmelet var brugt op og der var måske lige nok mel i tønden til endnu et brød. Fru Sherridan sukkede dybt idet hun satte låget på meltønden.

Jed, der netop var fyldt ti år og som skulle have sovet nu, vidste hvorfor hans mor sukkede. Han havde netop om eftermiddagen hentet de sidste gulerødder og kartofler fra forrådet. Han iagttog sin mor mens hun skruede vægen på petroleumslampen længere og længere ned, lige til lyset var gået ud.

Jed ventede at hans mor ville gå i

seng. I stedet for kunne han, i det svage månelys der skinnede ind i værelset under gardinerne i vindueskarmen, se at hans mor sad bøjet over bordet. Han vidste at hun græd. Hun græd ikke højt, for hun ønskede ikke at hans far skulle vide at hun græd. Hun smilede altid og var morsom, for at få ham til at le og tro at alt var i orden.

Det gjorde Jed ondt at se sin mor græde, selv om han vidste at hun havde meget at græde for. Far var alt for syg til at stå op, og trængte til en læge, og vinferrødet var sluppet op. Far havde sagt til mor at hun ikke måtte bekymre sig da de havde foræret en masse mel, sukker, bacon og kartofler væk til en sulten indianerfamilie. Han havde sagt at han ville spænde hestene for vognen og bruge en dags tid eller to til at hente forsyninger i forretningen. Men så var faderen blevet syg og selv om han sagde at han i løbet af en dags tid eller to vil-

le være rask nok til at hente forsyninger, så han ud til at blive mere syg.

Jed hoppede forsigtigt ud af sengen, så han ikke vækkede sine to små brødre, løb tværs gennem værelset og lagde sin hånd forsigtigt på moderens skulder. „Du skal ikke græde, mor,” sagde han opmuntrende. „Det skal nok gå alt sammen. Vi skal nok klare det på en eller anden måde.”

„Åh, Jed!” hviskede moderen. „Jeg vidste ikke at du var vågen. Jed, tror du ikke at du og jeg kunne køre over til forretningen og hente forsyninger. Tror du godt at du kunne ride Bess foran heste-

vognen, så hun kan lede os over floden mens jeg holder tøjlerne?”

„Naturligvis kan jeg det!” svarede Jed tappert, skønt han inderst inde var nervøs for det. Selv om sommeren, når der ikke var så meget vand i floden, var det frygtindgydende at tænke på at hans far red på Bess, mens mor holdt hestevognens tøjler. Floden var bred og der var en stærk strøm, og der var kun nogle få steder hvor de trygt kunne krydse den. „Det var godt,” sagde hans mor. „Jeg vidste jeg kunne regne med dig. Vi må sørge for at komme frem og tilbage på en dag. Vi tager afsted i morgen før daggry. Kom, vi må hellere se at få noget søvn.”

Moderen pakkede forsigtigt tæpperne rundt omkring lille Rachel der sov i sin vugge, og så gik hun i seng.

Jed gik ligeså stille gennem værelset og klatrede i seng ved siden af sin sovende bror.

Skønt Jed godt vidste at den dag der lå forude ville blive lang og trættende, kunne han ikke sove. Han tænkte på floden med de plaskende strømhvirvler og den hurtige understrøm. Han huskede hvor streng og bestemt hans far måtte være overfor Bess når han styrede hende foran hestevognen over til den modsatte bred. Jed tænkte på hvor iskoldt vandet måtte føles når det plaskede omkring benene.

Så fik Jed en anden tanke: *Mon ikke jeg kunne bede Herren hjælpe mig? Hvorfor beder jeg ikke om mod, så jeg ikke bliver bange?*

Jed stod endnu engang ud af sin varme seng og knælede ned på det kolde gulv. Han bad vor himmelske Fader vel-signer ham så han ikke var bange for floden og at han kunne klare Bess ligesom hans far gjorde, og om at han og mode-

ren kunne komme sikkert hen til korsvejen og hjem igen, og om at han ville passe på Jeds far og hans små søskende mens han og moderen var væk. Med en stille fred i sindet kravlede Jed igen i seng og sov.

Det var stadig mørkt da moderen vækkede Jed. Han klædte sig hurtigt på mens han rystede af kulde, og så gik han sammen med moderen ud for at spænde hestene for. Så fulgtes de ad ind i hytten igen, mens tænderne klappede i munden på dem. Moderen kysede faderen farvel. Jed tog bjørne-

skindstæppet til deres fødder, vattæpperne til deres skuldre, og den lille smule brød og tørrede frugt de havde, til frokosten. Det var midt på formiddagen før de nåede floden. Da Jed så floden og hørte dens rasende brusen, blev han rædselsslagen igen.

Moderen så kærligt på Jed. Hun vidste at der lå en hård opgave foran ham, men hun vidste også at de ikke havde nogen anden udvej for at få forsyninger. „Tror du vi kan komme over?“ spurgte hun.

„Selvfølgelig,“ svarede Jed, og hop-

pede ned af vognen. „Selvfølgelig kan vi det.”

Men da Jed stod på sandbredden blev støjen pludselig til et mægtigt brøl. Hans hjerte gik som om det var en hammer der bankede, og han havde svært ved at komme op på Bess' ryg.

Jeg kan ikke, tænkte han. Jeg kan bare ikke. Men lige som hans mod syntes at svigte ham, huskede han den dejlige, fredfyldte fornemmelse, der kom over ham aftenen før, da han bad. Og mens han sad på Bess ved flodens bred, bad han igen: „Himmelske Fader, hjælp mig til ikke at være bange. Hjælp os sikkert over floden.”

Atter forlod frygten Jed og hans hjerte hamrede ikke længere så kraftigt. Floden lød ikke længere som et rasende dyr. Da hestene gik ud i vandet var det næsten som om hans far var med ham — hjalp ham, førte ham og fortalte ham hvad han skulle sige og gøre. Selv om vandet engang imellem plaskede op ad Jeds fødder ogben, syntes han ikke at føle kulden. Og inden Jed vidste af det, var vognen trukket over på den modsatte sandbred.

„Godt gjort!” udbrød moderen, idet Jed kravlede tilbage og satte sig på sædet i vognen. Hun pakkede bjørneskindstæppet om hans fødder og vattæppet rundt om ham. „Du gjorde det lige så godt som far! Lige så godt!”

Kort efter kørte de hen foran forretningen ved korsvejen. Forretningens indehaver, hr Callihan, kom til døren. „Jamen, er det ikke Sheridans!” udbrød han. „Hvor er det dejligt at se jer. Vi har jo ikke set nogen af jer siden efteråret. Og nu hvor floden er så urolig havde jeg ikke forventet at se nogen af jer før senere, til foråret. For resten, hvor er forresten hr Sheridan?”

Da mor havde givet sin forklaring lovede hr Callihan at fortælle lægen om hvordan Jeds far havde det. Så klappede han Jed på skulderen og sagde: „Du er en dejlig dreng, Jed! Jeg havde ikke noget imod at have seks drenge af din slags.”

„Det havde jeg heller ikke,” svarede moderen med strålende øjne. „Jeg ved ikke hvad jeg skulle gøre uden ham.”

„Kom nu indenfor,” fortsatte hr Callihan venligt. „Lad os finde jeres forsyninger. Du vil nok gerne hurtigt tilbage til din syge mand og dine små børn.”

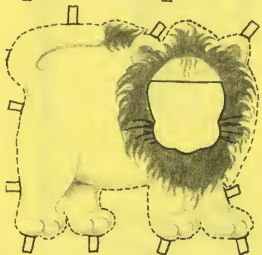
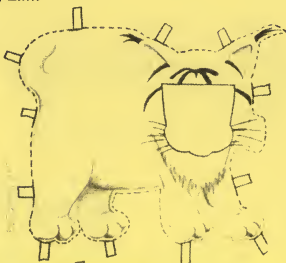
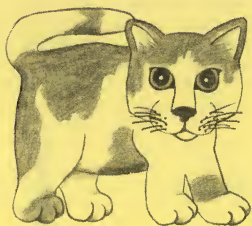
Da vognen omsider var læsset med mel, sukker, bønner, bacon, svedsker, majs mel, kartofler, gulerødder, æbler, petroleum, medicin til faderen og en pose bolsjer, drog Sheridans hjemad. Mens de kørte den lange vej talte de om hvor godt det var at vognen nu var fyldt med dejlig mad og andre nødvendigheder. Hvor ville far blive glad!

Så nåede de floden, moderen standede vognen så de kunne krydse floden. Jed og hans mor sad et øjeblik og kiggede ud over floden, der for så hurtigt afsted som om det var en vædeløbshest der blev pisket af en ivrig rytter.

Men før moderen kunne sige et ord hoppede Jed ned af vognen. Da han klatrede op på Bess, rystede han over hele kroppen og fik kuldegysninger ned ad ryggraden. Men angsten varede kun et øjeblik. Med vor himmelske Faders hjælp havde Jed og hans mor en gang krydset floden og de ville kunne gøre det igen. Jed vendte sig om mod sin mor og smilede. Så råbte han: „Hyp, hyp!” og gav Bess et venskabeligt klap. Jed styrede vognen over til den modsatte bred. □

KATTEDUKKE

Tammy Lunt

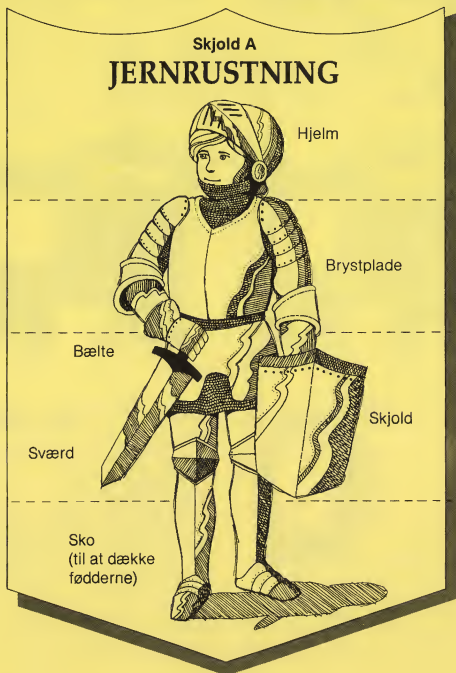
VÆR ET GODT EKSEMPEL

Pat Graham

For meget længe siden havde soldaterne en jernrustning på når de gik i krig. Og de havde sværd i hånden, og skjold med for at beskytte sig mod fjendens sværd og pile.

Når vi i dag skal kæmpe imod det on-

de kan vi beskytte os ved at bære en anden slags rustning. Den kaldes Guds rustning. (Se Ef. 6:11-17). En sådan rustning er det vi kalder åndelig styrke. Den hjælper os til at stå imod fristelser og afvise det der er urent. Hvis vi ifører

os åndelig styrke, lærer vi den sande fred at kende, og så vil vi være et eksempel på en som har iført sig Guds fulde rustning.

Anvisninger:

1. Klip skjoldene ud. Sæt skjold A oven på skjold B og lim kanterne sammen i venstre side.

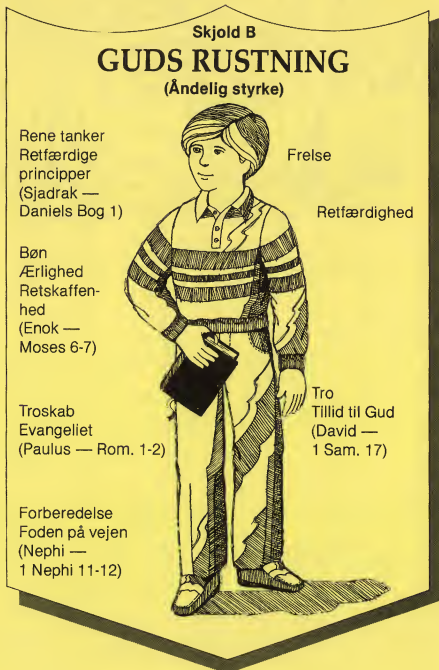
2. Klip nu efter de punkterede linier på skjold A og fold et stykke ad gangen

til siden og afdæk skjold B på dette stykke og se hvad Guds rustning består af.

3. Slå skriftstederne op der står på skjold B for at se hvordan den person der er nævnt var et godt eksempel.

4. Tænk over hvordan du kan leve så du kan være et godt eksempel.

5. Udfør denne aktivitet sammen med din familie til en familiehjemmeaften.

KUN FOR SJØV

HAVETS LABYRINT

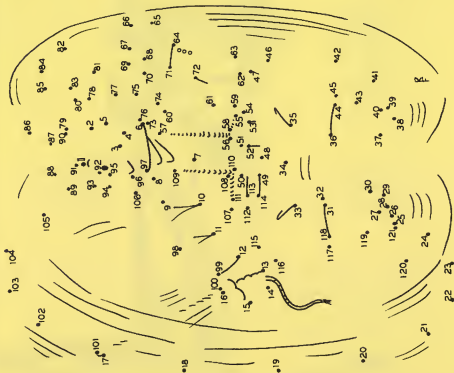
Roberta L. Fairall

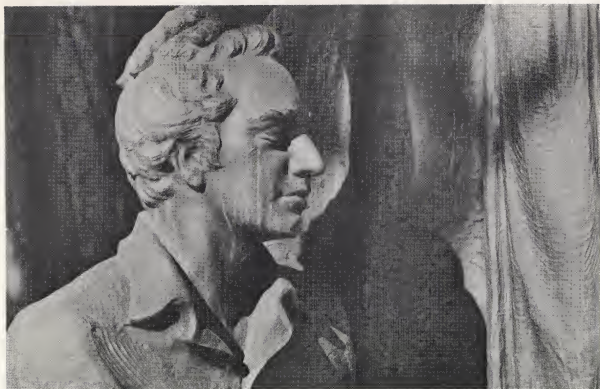

Kan du besejre det urolige hav og nå frem til lejren?

PRIK TIL PRIK

Roberta L. Fairall

Skulpturen viser Joseph Smith der modtager det aronske præstedømme ved håndspålggelse af Johannes Døber.

viseste kaster sit blik ud over det uudgrundelige dyb med en skælven af forbløffelse og med kærlighedens fryd" (Augustine, *Confessions*, XII. 140).

Skønt Kristi lærdomme og egenskaber har været af stor uvurderlig værdi for den menneskelige familie, må de dog betragtes som biprodukter til det der virkelig indgyder os respekt og får os til at tilbede ham — nemlig hans forsoning for vore synder og hans opstandelse fra de døde. Uheldigvis er der alt for mange mennesker der tilbeder Kristi egenskaber og etik, mens de fornægter deres Forlørsers guddommelighed.

Herrens indbydelse til at følge ham, udstrækkes ikke kun til dem der er ordineret til at være hans særlige vidner. Kaldet er individuelt og personligt og af-

tvinger respekt. Vi kan ikke altid stå mellem to meninger. Vi kommer hver især ud for det afgørende spørgsmål: „Men I, hvem siger I, at jeg er?“ (Matt. 16:15). Vor personlige frelse er afhængig af vort svar på dette spørgsmål og vor forpligtelse overfor dette svar.

Peters åbenlyse svar var: „Du er Kristus, den levende Guds Søn“ (Matt. 16:16). Mange, mange vidner kan give det samme svar ved den samme magt, og jeg vil gerne i ydmyg taknemmelighed tilslutte mig dem. Men vi må hver især besvare spørgsmålet for os selv — om ikke nu, så senere. For på den sidste dag skal ethvert knæ bøje sig og enhver tunge bekende at Jesus er Kristus. Det er vores udfordring at svare nøjagtigt og leve i henhold til dette, før det i den sidste ende vil være for sent.

*Kristi enestående
offer kan kun komme
os til gode hvis vi accepterer
indbydelsen til at
følge ham.*

Hvis Jesus virkelig er Kristus, således som vi vidner om det, hvad skal vi da gøre?

Kristi enestående offer kan kun komme os til gode hvis vi accepterer indbydelsen til at følge ham. Denne kaldelse er ikke irrelevant, urealistisk eller umulig. For at følge et menneske er vi nødt til at iagttage ham eller lytte omhyggeligt til ham, acceptere hans myndighed, betragte ham som leder og adlyde ham, at støtte og forsvare hans ideer og acceptere ham som vort forbillede. Vi kan hver især acceptere denne udfordring. Peter sagde: „Kristus led for jer og efterlod jer et forbillede, for at I skal gå i hans fodspor” (1 Pet. 2:21). Ligesom lærdomme, der ikke er i overensstemmelse med Kristi lærdomme, er falske, således vil en livsførelse der ikke er i overensstemmelse med Kristi eksempel gå i den gale retning og den pågældende kan ikke opnå sin skæbnes højeste muligheder.

De som endnu ikke har antaget evangeliet må, for at følge Kristus, lære om ham og adlyde hans evangelium. Jesus har selv defineret evangeliet således:

„Og dette er befalingen: Omvend jer, alle jordens ender, og kom til mig og bliv døbt i mit navn, så I må blive helliggjort ved at modtage den Helligånd, så at I må stå uplettede for mig på den yderste dag.

Sandelig, sandelig siger jeg jer, dette er mit evangelium, og I ved, hvad I skal gøre i min kirke; thi de gerninger, I har set mig gøre, skal I også gøre; thi det, som I har set mig gøre, skal I også gøre” (3 Nephi 27:20, 21).

Vi må hver især modtage Kristi ord gennem skrifterne og hans levende tjeneres lærdomme. Derefter må vi udøve tro på ordet ved at omvende os og lade os døbe, således forbereder vi os til at modtage Helligåndens rensende og helliggørende magt i vort liv.

Kære søskende, Guds kærlighed er kommet ind i verden til gavn for alle som vil tage imod den. Det er ikke blot vores hellige pligt og ansvar at modtage den gave, som Kristus gratis har tilbudt, og at dele denne gave med andre, men det er også en mulighed og et privilegium for os.

„Derved er Guds kærlighed blevet åbenbaret I blandt os, at Gud har sendt sin Søn, den enbårne, til verden, for at vi skal leve ved ham.

Deri består kærligheden: ikke i, at vi har elsket Gud, men i, at han elskede os og sendte sin Søn til soning for vore synder.

I elskede, når Gud således elskede os, så er også vi skyldige at elske hverandre” (1 Joh. 4:9-11).

Jeg vidner i Jesu Kristi navn om at „således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den Enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv” (Joh. 3:16). Jeg beder til at vi vil acceptere Kristi kærlige indbydelse om at „komme og følge mig”, i Jesu Kristi navn. Amen. □

(Fra en fireside tale som er holdt i Salt Lake tabernaklet).

DA HERREN FORANDREDE MIT HJERTE

*Violet M. Tate,
som hun har fortalt det til Lee S. Laney*

Det tog mig 50 år at finde ud af hvor meget jeg elskede min mand.

Han var alkoholiker og vort hjemmeliv var et mareridt. Vi sloges og skændtes bittert og pinagtigt. Vi udslyngede ofte hårde ord og beskyldninger.

Der var ikke megen kærlighed i vort ægteskab. Jeg gav min mand skylden for alle de vanskeligheder familien kom ud for. Alt hvad han gjorde var forkert i mine øjne, og jeg provokerede ham og fornærmede ham på grund af hans drikkeri.

En gang fik jeg min hjemmelærer til at lytte til alle mine beklagelser. Han greb ind et øjeblik efter og sagde blidt: „Søster Tate, kan du ikke finde noget som helst godt at sige om din mand? Har han ikke altid sørget for familiens husly og mad? Har han ikke været yderst ærlig med at betale sin gæld? Lad os tænke på alt det gode han gør og overlade resten til Gud.”

Men det kunne jeg ikke. Jeg kunne slet ikke forstå at Tom, min mand, havde brug for hjælp og ikke kunne klare

sig selv. Jeg kunne kun få øje på min egen elendighed. Jeg var sunket så dybt i selvmedlidenhed at jeg ikke kunne se andre problemer end mine egne.

Efter 50 års ægteskab var jeg nået til det punkt hvor jeg ikke kunne længere. Problemerne i vort hjem var større end jeg kunne bære. Jeg tiggede Gud om at hjælpe os, for nu havde vi ikke selv noget håb længere.

Vor himmelske Fader velsignede os på en overraskende måde, med langt større velsignelser end jeg nogensinde havde drømt om.

En veninde havde i mange år forsøgt at få mig til et møde med familie og venner til alkoholikere. Hendes mand døde som alkoholiker, og hun forstod hvilken elendighed jeg befandt mig i. Men jeg var for stolt og havde for lidt tro. Jeg troede ikke der var andet der kunne hjælpe os end et direkte mirakel fra Herren.

Min yngste datter, Madeline, gik i stedet med til dette møde. Da hun kom hjem var hun meget opmuntret, og jeg begyndte at se et svagt håb. Jeg beslut-

Efter 50 års ægteskab var jeg nået til det punkt hvor jeg ikke kunne længere. Problemerne i vort hjem var større end jeg kunne bære.

tede mig til at gå med til det næste møde og finde ud af det for mig selv.

Men da jeg kom til det sted hvor møderne blev afholdt, stødte mit nyopdagede håb på forhindringer. På det tidspunkt var mine ben og fødder allerede invaliderede af gigt og det var yderst vanskeligt for mig at gå. I bygningen var der trapper uden det gelænder som jeg skulle have holdt mig til. Hvordan kunne de forvente at jeg skulle komme op ad de trapper? Al min selvished og bitterhed vældede ubehersket op i mig. Alt det uvenlige og kritiske jeg havde sagt gennem årene kom igen over mine læber.

Jeg kritiserede alt. Folk røg og drak kaffe. Jeg følte mig meget selvretfærdig med hensyn til mine egne standarder. Kunne disse mennesker der ikke var medlemmer af kirken på nogen mulig måde hjælpe mig?

Lederen af gruppen gav mig 20 minutter til at præsentere mig og fortælle min historie. Og jeg fortalte — det hele! Jeg fortalte dem om alle de år min familie havde lidt. Jeg fortalte om de hjertesorger min mand havde bragt mine 11 børn. Hele skylden var hans, alle problemerne havde han været årsag til. Når alt kom til alt — gik jeg ikke til kirkens møder hver uge? Var jeg ikke det bedste menneske af os to? Jeg var såret og vred, og for blind til at se at noget

af skylden var min. Jeg ønskede at give ham ansvaret for al vores elendighed.

Da jeg var færdig sagde gruppelederen lige så stille: „Vi ønsker De skal vide en ting, mrs. Tate. De er ikke her for at gøre noget ved deres mands drikkeri. De kan ikke gøre noget som helst for at standse det. Det er han nødt til selv at ønske. De er her for at bevare Deres egen dømmekraft.”

Jeg kunne se at han havde ret. Hans ord hjalp mig til at se at jeg var nødt til at forandre noget. Før da havde jeg ikke været klar over hvor forkert min indstilling havde været, hvor lidt jeg efterlevede evangeliet. Jeg var kommet til mødet i håb om at finde et mirakel der kunne få min mand til at holde op med at drikke. Men pludselig kunne jeg se mine egne fejl — ikke hans. Ånden fortalte mig at jeg havde været selvisk og uærlig. Jeg havde vendt min mand ryggen på et tidspunkt hvor han havde mest brug for mig.

Og så vidste jeg at slagsmålene og skænderierne i vort hjem ikke kun var min mands fejl. Meget af det var min skyld.

De forfærdelige 50 år vejede tungt på mig. I 50 lange år havde jeg stået som leder for stridighederne i vort hjem. Jeg havde slet ikke fulgt Frelserens eksempel. Når som helst jeg blev såret, havde jeg som et såret dyr vendt mig omkring og bidt igen.

Det tog mig 50 år at opdage at jeg var forkert på den — 50 år før jeg endelig forstod Herrens metode. Selv om jeg havde været medlem af kirken i mere end 15 år var det først den aften til dette møde at jeg endelig blev omvendt til kærlighedens sande principper, som vi lærer i evangeliet.

Hvilken herlig opdagelse det var for

Jeg havde aldrig før fattet den sande ånd i evangeliet. Det tog mig næsten et ulykkeligt ægteskab . . . at se hvor forkert jeg havde båret mig ad.

mig at få denne kundskab! Mit hjerte undergik, ligesom Almas, en stor forandring. (Se Alma 5:14). Min frygt og selviskhed forsvandt som dug for solen. Og når jeg tænkte på mine egne svagheder følte jeg så stor kærlighed og barmhjertighed for Tom at det var som om mit hjerte skulle bryde. Jeg havde i årevis ønsket at han ville lade mig og børnene i fred. Nu elskede jeg ham og havde omsorg for ham på en måde som jeg aldrig havde tænkt mulig. Jeg tryglede vor himmelske Fader om at give os endnu en chance for atter at få kærlighed og lykke i vort hjem.

I det øjeblik var jeg lykkeligere end jeg havde været i alle de 50 år. Jeg forstod at hemmeligheden ved at have Ånden i vort hjem ikke lå i min falske selvretfærdighed. Jeg måtte først omvende mig og leve mit liv mere fuldkomment. Jeg vidste at jeg måtte bede for min mand, og hverken forbande eller straffe ham. Vi ville atter kunne få fred i vort hjem, hvis jeg viste eksemplet for min familie.

Jeg gik alvorligt ind for min forandring og bad af al min styrke. Straks begyndte der at ske noget. Tom forandrede sig sammen med mig. Jeg stillede ikke længere krav eller beklagede mig, og Tom holdt op med at bande. Han sloges ikke længere med mig fordi jeg slog ikke igen mere.

Tom holdt aldrig helt op med at drikke. Han døde af kræft to år efter af jeg havde lært sandheden om mig selv. Men vor himmelske Fader havde lært mig hvordan man elsker og overtaler mildt — og han velsignede os efterhånden som disharmonien forlod vore hjerter. En dag sagde Tom at han ville gå ned på den lokale kro, men at han ville nøjes med at drikke en sodavand. Han lovede mig at han på det tidspunkt ikke ville drikke spiritus.

Jeg så ham ind i øjnene og sagde: „Hør her, Tom. Jeg vil gerne have at du skal vide at jeg fra nu af stoler på dig. Jeg vil ikke råbe efter dig når du kommer tilbage. Jeg vil ikke påbegynde flere stridigheder. Du må leve dit eget liv. Jeg har handlet forkert og du må undskylde mig alt det jeg har sagt eller gjort for at såre dig. Jeg ønsker kun at gøre bod og få tingene til at gå på Herrens måde.”

Han lod som om han ikke rigtig hørte mig, for han var meget stolt. Men jeg vidste at jeg havde rørt hans hjerte.

Hele familien kom hinanden nærmere. Vi var langt fra fuldkomne, men vi begyndte at forsøge at leve vort liv på den måde Herren ønsker det. Vi stod stadig kun ved begyndelsen.

Jeg havde aldrig før fattet den sande ånd i evangeliet. Det tog mig næsten et ulykkeligt ægteskab og en times forståelse at se hvor forkert jeg havde båret mig ad i alle disse år. Men mit hjerte var forandret — „og hvilken glæde og hvilket forunderligt lys så jeg ikke; ja, min sjæl blev fyldt med glæde” (Alma 36:20). □

Violet M. Tale, som er mor til 11 børn, hvoraf 9 endnu lever, bor i Audubon gren i Delaware.

Femten år

MIT VELSIGNEDE ÅR

Brenda Martinez

Jeg husker 1967 som det år hvor der skete en forandring i mit liv, et tidspunkt hvor jeg på mange måder blev moden. Jeg var femten år, og i januar blev vi klar over at min mor ventede sit sjette barn. Vi syntes alle at det var spændende og min mor kunne ikke have været lykkeligere.

Så, uden varsel var min mor ved at abortere. Min far bragte hende på hospitalet, hvor hun fik stærk medicin som kunne forebygge en abort. Lægen sagde til min far at medicinen ville hjælpe, men at den var så stærk at den muligvis ville skade barnet enten mentalt eller fysisk.

Min far fortalte ikke denne nyhed til nogen, ikke engang til min mor, og han blev deprimeret af at bære denne tunge byrde alene. Han var ikke aktiv i kirken på det tidspunkt, og havde intet vidnesbyrd at støtte sig til. Min mor blev fortvivlet, og da hun blev klar over at hun skulle blive i sengen under resten af sit svangerskab, blev hendes sorg større.

Jeg fornemmede nedtryktheden i

vort hjem, og da jeg var det ældste barn følte jeg et ansvar for at gøre noget ved det. Men jeg vidste ikke hvad. Så huskede jeg det råd der gives i Jakobs Brev 1:5 om at bede Gud om visdom, og jeg besluttede mig til at bede.

Jeg husker at jeg knælede ned med tårerne løbende ned ad mine kinder, helt alene, og tryglede vor himmelske Fader om at lade os få barnet, og jeg lovede ham at vi altid ville elske det og passe på det, og jeg sagde at min mor ikke ville kunne udholde at miste barnet. Så snart jeg havde sagt disse ord følte jeg en varm hånd der lagde sig trøstende på min skulder. Jeg fik at vide at alt ville gå godt. Jeg holdt op med at græde og kom på benene, ivrig efter at fortælle min søde mor den vidunderlige nyhed!

Jeg husker hendes overraskelse da jeg gik ind i værelset. Hun havde netop sendt alle ud. Jeg gav hende ikke en chance til at sige et ord, så glad var jeg. Da jeg var færdig med at fortælle hende om min oplevelse, græd hun. Jeg bøjede

*Jeg fornemmede
nedtryktheden i mit hjem,
og da jeg var det ældste barn
føjte jeg et ansvar for at gøre
noget ved det.*

de mig og kyssede hende, og så gik jeg ud af værelset.

Senere kaldte hun mig ind til sig og spurgte om jeg kunne huske hvad jeg havde fortalt hende. Jeg sagde ja, og fortalte hende det igen. Hun så underligt på mig og sagde: „Hvad ellers?“ Jeg vidste slet ikke hvad hun mente. Hun sagde at da jeg kom ind i værelset så det ud som om mit ansigt lyste. Det sagde hende at hun ikke skulle være bange, at vor Fader i Himmelen kendte hendes store ønske om at beholde sit barn. Hun ville få barnet og den lille pige ville være velskabt på alle måder. Jeg kan ikke huske at jeg sagde alt det til hende, men Herren vidste at hun havde brug for at høre det.

Den 18. maj fik vi en lille pige til i vores familie.

Men to uger senere måtte min mor igen på hospitalet. Hun var begyndt at bløde kraftigt og måtte indlægges endnu to uger.

Jeg havde ligesom de fleste femten-årige piger mine romantiske drømme om ægteskab og babyer. Men intet af det jeg havde drømt om eller forberedt mig til lignede det jeg kom ud for. Jeg måtte ikke alene lave mad til min far, men også til fire andre børn — både morgenmad, frokost og middagsmad. Der skulle også vaskes, og oven i det

hele skulle jeg passe et spædbarn på to uger.

Til tider syntes jeg næsten ikke jeg kunne magte det. Men den lille pige og jeg udviklede et nært forhold til hinanden. Jeg følte det som om hun var min egen. Jeg husker en dag et par søstre fra vores ward kom for at tilbyde deres hjælp med at passe den lille et stykke tid. Men efter alt det vi havde gennemgået for at få den lille, sagde jeg at de ikke måtte tage hende med og beordrede dem ud af huset. (Jeg havde meget svært ved at forklare min handling). Min mor ringede senere til alle damerne og forklarede at jeg var træt og at det ikke var min mening at være grov.

Men hvor blev vi glade da min mor kom hjem! Hun kom hjem til en meget buttet lille pige (og hvorfor ikke? Jeg mente at når barnet græd måtte hun være sulten, så jeg gav hende mad hele tiden), og alle overlevede til trods for mig.

Den lille pige som nu er seksten år, har været en trøst og glæde i vor familie. Da hun var syv år sparede hun nogle penge sammen og gav min far 51 cent, i håb om at han ville bruge dem til at betale for et klinikophold hvor han kunne blive kureret for sin trang til at ryge og drikke. Det viste sig at blive et vendepunkt i min fars liv. Mine forældre har nu fejret deres sjette tempelbryllupsdag. Det var en skøn oplevelse da hele familien knælede ned og blev beseglet til hinanden. □

*Brenda Martinez har et barn og giver
mødrelektion i sit ward, Orange, Californien.*

DET ER SJÆLDENT BEKVEMT AT YDE ÆGTE, KRISTEN HJÆLP

Ældste Vaughn J. Featherstone

De halvfjerds første Kvorum

Jeg har lige været til missionspræsidentseminar. Vi holdt møde hele dagen, hvorpå jeg tog et fly tilbage til Salt Lake City. Da jeg kom hjem havde jeg været vågen i ca. 17 timer. Jeg skyndte mig at blive klædt af og komme i seng. Min hustru og jeg talte sammen et øjeblik, og så ringede telefonen.

En barndomsven, som jeg havde kendt fra jeg begyndte at gå i skole, ringede til mig: „Bror Vaughn,” sagde han med en rystende stemme, „nu er min datter på hospitalet igen. Hun har haft flere store anfald. Hun er holdt op med at trække vejret to gange. Nu ligger hun med ilt, men det ser ud til at gå hurtigt tilbage for hende.”

Jeg spurgte om hun var blevet salvet.

„Nej, vi håbede på at du kunne nå tilbage og velsigne hende.”

Mit fysiske legeme var træet. Jeg syntes jeg havde fortjent et hvil. Jeg vidste også at min hustru var glad for at have mig hjemme igen for en tid, så kødet vaskede. Men ånden vidste præcis hvad der var at gøre. Jeg sagde: „Joe, jeg er der i løbet af en halv time.” Vi bor en halv times kørsel fra Utah universitetets hospital i Salt Lake City.

Jeg vendte mig om mod min hustru og spurgte hende om hun ville tage med mig. Denne ædle kvinde sagde ja.

Vi stod begge op, klædte os på og kørte til hospitalet.

Jeg omfavnedes min kære ven, som jeg har kendt i over 46 år. Vi fandt et lille værelse, og sammen med familien bad vi en bøn i stor tro. Så gik Joe og jeg ind i det værelse på intensivafdelingen hvor datteren lå og gav hende en velsignelse. Vi bønfaaldt Herren og fik en sød og fredfyldt forsikring om at pigen var under hans omsorg. På det tidspunkt vidste jeg ikke om hun ville leve velsignelsen over eller ej.

Min søde hustru ventede i bilen. Vi kørte hjem og vi var ikke længere trætte eller udmattede. Vi var dybt taknemmelige fordi vi var værdige nok til at man sendte bud efter os. På det tidspunkt hvor denne artikel skrives lever Joes datter. Hun er et mirakel.

Mulighederne for at yde kristne tjenestegerninger kommer ikke altid på belejlige tidspunkter. For to-tre år siden var jeg i det sydlige Californien. Jeg havde reorganiseret en stav. Idet jeg var parat til at tage til lufthavnen hvor jeg kunne slappe lidt af, henvendte en

*Jeg spekulerede på hvad
min hustru mon ville sige
når jeg kom hjem fra en
stavskonference med en dreng
på 2 1/2 år.*

kvinde sig til mig. Hun var i en moden alder og hun sagde: „Ældste Featherstone, skal du tilbage til Salt Lake City i dag?” Jeg svarede: „Ja.” Hun fortsatte: „Skal du med flyet kl. fire?” Jeg svarede at jeg skulle. Så sagde hun: „Vil du have noget imod at gøre mig en tjeneste?” Jeg gennemtænkte hurtigt det skema jeg netop havde været igennem og mit kød bad mig så inderligt om et lille hvil. Jeg forestillede mig at hun ville have mig til at tage noget med hjem til sin familie. Jeg indskraver aldrig bagage med mindre det er absolut nødvendigt. Jeg spekulerede på om jeg mon skulle indskrive det hun ønskede at jeg tog med mig. Jeg tænkte på at jeg nu måtte vente ved bagageudleveringen for at få det, og spekulerede på hvor jeg mon skulle aflevere det. Jeg gennemtænkte det kun et øjeblik, og som altid fejede ånden de tomme undskyldninger til side og jeg svarede som en leder der er villig til at hjælpe skal svare. Jeg sagde: „Jeg vil med glæde hjælpe dig på enhver mulig måde.” Så sagde kvinden: „Mit barnebarn, Phillip, har været på besøg hos mig et par uger. Har du noget imod at tage dig af ham til I kommer til Salt Lake City? Han er 2 1/2 år. Hans mor venter på ham i lufthavnen.” Vi aftalte at mødes i Los Angeles lufthavnen hvor bedstemoderen præsenterede mig for Phillip. Lige før vi gik om-

bord i flyet sagde hun: „Her er en konvolut med et brev. Vil du være sød at vente med at åbne den til du sidder i flyet?” Jeg fandt senere ud af hvorfor hun bad mig om dette.

Jeg stak hånden i lommen, tog brevet fra bedstemoderen op og åbnede det. Det lød omtrent sådan:

„Kære ældste Featherstone, tak fordi du ville tage Phillip med tilbage til Salt Lake City og passe ham for os. Det er vi meget taknemmelige for. Hans mor vil være i lufthavnen og møde jer, men hvis hun ikke er der, så hør her hvad du skal gøre.”

Op så skrev hun: „Grunden til at jeg ikke turde lade dig åbne brevet før du var ombord på flyet er at jeg ikke havde mod nok til at bede dig gøre os endnu en tjeneste. Phillips bror, Ricky, ligger på Utah universitetets hospital. Han får anfald hele tiden, flere om dagen. Lægerne ved ikke hvad de skal gøre. De har gjort alt hvad de kan og han får stadig anfald. Tror du det var muligt for dig at finde tid til at tage ud på hospitalet og velsigne ham?”

Da vi kom til Salt Lake City var der ingen til at tage imod os. Vi gik den lange vej gennem lufthavnsterminalen. Der var stadig ingen der genkendte Phillip. Vi tog ned ad rulletrappen, gik forbi bagageudleveringen og ud på gaden. Jeg havde somme tider gjort noget usædvanligt i vort ægteskab, men jeg spekulerede på hvad min hustru mon ville sige når jeg kom hjem fra en stavskonference med en dreng på 2 1/2 år.

Jeg stod sammen med Phillip og så mig omkring et øjeblik, og så kom hans mor kørende i en bil og standsede ved siden af os. Hun var blevet forsinket på grund af stærk trafik. Den søde mor var meget venlig, og det var en lykkelig

Phillip hun satte ind i bilen sammen med al hans bagage.

Kort tid efter stod jeg i et af børneafdelingens ward på Utah universitetets hospital. Der var vel seks børn som lå i sengen. Der gik en og vaskede gulv, men han forlod hurtigt stuen. Nu var jeg alene i hospitalsstuen med disse seks dejlige børn.

Jeg fandt ud af hvilken seng der var Rickys og gik hen til ham. Jeg sagde: „Jeg hedder Vaughn Featherstone. Ved du hvor jeg lige har været?” Han svarede: „Nej,” og så sagde jeg: „Jeg er lige kommet hjem fra Los Angeles i dag og jeg havde din bror Phillip med hjem. Jeg sagde til ham at jeg ville tage hen og besøge dig.” Ricky var omkring fire år, og nu fik han tårer i øjnene. Han savnede sin lillebror.

Så sagde jeg til ham: „Ricky, jeg er ven med præsident Spencer W. Kimball og han elsker dig. Præsident Kimball er profet. Din bedstemor har bedt mig velsigne dig. Ved du hvad det betyder når én lægger sine hænder på dit hoved og giver dig en velsignelse?” Han sagde: „Ja.” Så sagde jeg: „Ricky, tror du på Jesus?” Han sagde: „Ja.” „Ved du at Jesus elsker dig? Ved du at Jesus kan helbrede dig?”

Han svarede: „Ja.” Så spurgte jeg: „Kunne du tænke dig at jeg gav dig en velsignelse så du kunne blive helbredt?” „Ja,” sagde han.

Jeg lagde mine hænder på Rickys hoved og gav ham en velsignelse. Og så skete der noget interessant på den lille børneafdeling. De andre børn holdt op med at lege eller græde, og det var som om de lyttede.

Da jeg havde givet velsignelsen stak jeg hånden i lommen og trak en smuk poleret sten med mit navn op. Jeg hav-

de fået den af en eller anden. Den gav jeg Ricky, så når hans mor kom, ville hun vide at jeg havde været der.

To år senere besøgte jeg Kingsport staven i Tennessee, og så kom en sød ung mor hen til mig efter konferencen. Hun fortalte mig at det var hendes mor der havde bedt mig passe Phillip og velsigne Ricky, og så sagde hun: „Har du nogen sinde hørt resultatet af din velsignelse?” Jeg sagde at det havde jeg ikke. Så fortalte hun mig om det store mirakel: „Ricky har ikke haft et eneste anfald siden du gav ham den velsignelse.”

Det var ikke bekvemt for mig at tage Phillip med hjem. Det var heller ikke belejliget for mig at tage hen på Utah universitetets hospital, men det var det Jesus ville have gjort. Når vi skal yde hjælp bør det altid få os til at spørge: „Hvad ville Jesus gøre?”

For nylig blev jeg ringet op af en nær ven der fortalte mig at hans far var død. Jeg udtrykte min sympati, og spurgte hvornår han skulle begraves. Da han fortalte mig det så jeg i min kalender og sagde: „Jeg ville mægtig gerne have været med til begravelsen og ære din prægtige far og udtrykke min kærlighed og medfølelse for din mor. Men jeg er netop ved at gøre mig klar til at forlade byen for at udføre en opgave og jeg har forfærdelig travlt den dag.” Han sagde: „Nå ja, vi har talt om det og mente nok at du havde for travlt til at vi kunne bede dig om at tale, men min far nævnte at hvis du havde tid ville du måske gøre det.” Det er interessant så pludseligt alt på min kalender kunne ændres. Jeg sagde: „Sig til din mor at jeg nok skal være der.” Efter begravelsen modtog jeg et brev. Jeg vil kun læse en lille smule af det.

Jeg kan garantere for at de fleste af de tjenester I kommer til at udføre for Herren falder på et tidspunkt der ikke er belejligt for jer.

„De sidste par måneder vidste min mand at hans tid her på jorden var begrænset. En dag mens vi talte om begravelsen, spurgte jeg ham hvem han godt kunne tænke sig skulle tale. Han sagde: „Jeg kunne nægtig godt tænke mig bror Featherstone, men jeg ved at han har så travlt at det vil være umuligt.“ Så fortsatte han med at nævne nogle andre dejlige mennesker. Da jeg hørte at du var parat til at tale, så græd jeg af glæde. Jeg kunne næsten ikke tro at du, der har så mange pligter og ansvar, ville komme.”

Så blev jeg klar over hvad denne tjeneste fra min side betød for hende. Hun sluttede med: „Jeg spekulerer på hvordan det kan være at Herren er så god imod mig.”

Nu forstår jo både I og jeg at det ikke var fordi hun fik Vaughn Featherstone til at tale at hun fyldtes med så stor en kærlighed til Herren. Men derimod fordi hendes mands ønske lige før han døde blev efterkommet.

Kære unge venner, tænk nu over alle de muligheder I får for at hjælpe på ubelejlige tidspunkter. Jeg kan garantere jer at de fleste af de tjenester I kommer til at udføre for Herren, falder på et tidspunkt der ikke er belejligt for jer. Tænk blot på nogle af disse:

Du bliver kaldet til at udføre en mission i halvandet år, lige midt i din skoleud-

dannelse, forlovelsestid og erhvervsuddannelse.

Du bliver kaldet til en stilling i wardet, mens du arbejder for at bevare de gode karakterer og gerne vil deltage i selskabslivet.

Du bliver bedt om at tale i kirken.

Du skal passe dit hjemmelærerarbejde.

Du skal gå til morgenseminar, som i mange stave begynder klokken seks, ikke noget bekvemt tidspunkt.

Du skal besøge en syg ven på hospitalet.

Du skal hjælpe en ven eller veninde med at blive valgt til en opgave i skolen.

Du ser en med et fladt dæk eller et andet problem med bilen på motorvejen. Det er i reglen ikke noget belejligt tidspunkt at standse på.

Der skal skovles sne eller slås græsplæne for en der har brug for hjælp — en enke eller en nabo — en dag hvor du allerede har nok at gøre.

Jeg kunne nævne mange, mange flere muligheder som vi alle udsættes for i vort liv, men for det meste på et ubelejligt tidspunkt. Du kan gøre op med dig selv at du har for travlt, men det er normalt kun en undskyldning. Det gamle ordsprog: „Når du ønsker et arbejde udført, så få den som har mest travlt til at gøre det,” gælder stadig. Vi er født til at hjælpe vore medmennesker.

Kære unge venner, beslut for jer selv at I vil hjælpe hinanden. Lyt til Ånden når kødet er svagt. Mesteren har faktisk sagt: „Hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre der, har I gjort imod mig” (Matt. 25:40). Vi får ti gange så mange velsignelser når vi udøver kristen hjælp, ved at gøre disse gode, venlige gerninger, selv om det ikke er bekvemt. □

MIN DAGBOG HJALP MIG I MIN OMVENDELSE

Stella Marie McAnally

Jeg er nyt medlem af kirken og jeg ved helt ærligt at min dagbog hjalp mig til til sidst at tage det udfordrende skridt at blive døbt.

Det var meget vanskeligt for mig at tilslutte mig kirken. Det var det sværeste jeg nogen sinde har gjort. Jeg hører til den slags mennesker som må være hundred procent sikre før de træffer en beslutning. Jeg undersøger altid en situation fuldt ud før jeg træffer en beslutning. Jeg hørte første gang om evangeliet mens jeg var i Quebec i Canada, under et fransk studium. Jeg blev anbragt hos en fransktalende familie sammen med to søde sidste dages hellige piger. På det tidspunkt var jeg meget oprevet over situationen, for jeg var en meget aktiv katolik og var blevet advaret imod de sidste dages hellige. Med den opdragelse jeg havde fået var jeg også belært om at få det bedste ud af enhver situation og forsøge at acceptere alle mennesker. Og det var netop hvad jeg gjorde, og før jeg vidste af det var jeg i gang med at undersøge kirken. De to piger vidste at Ånden arbejdede med mig, og de tilskyndede mig på det kraf-

tigste til at nedskrive mine følelser, uanset hvor skøre de var eller om de var imod det jeg troede på. På det tidspunkt forstod jeg ikke hvorfor, men jeg gjorde det alligevel fordi jeg beundrede pigerne og havde tillid til dem. Jeg skrev ivrigt:

Jeg fik den første lektie i dag. Jeg ved ikke hvad der kom over mig. Jeg ved at det, missionærerne fortalte mig, ikke er det som jeg har troet på i atten år af mit liv, men på en eller anden måde blev jeg klar over at jeg troede dem. Jeg var meget interesseret i det de fortalte mig. Jeg følte mig mærkelig over det hele mens de talte. Ind imellem fik jeg en gysen ned ad ryggraden. Kære Herre, der er ved at ske noget med mig og jeg kan ikke forstå hvad det er — hjælp!

Og Herren hjalp, jo længere vi kom med lektierne desto mere vidste jeg at evangeliet var sandt. Jeg følte at jeg burde have afvist det de lærte mig, men dybt inde i mig selv vidste jeg at det var sandt, og jeg blev ved med at nedskrive disse indre følelser på et stykke papir. Før jeg vidste af det havde jeg et vidnesbyrd om kirken. Jeg var så begej-

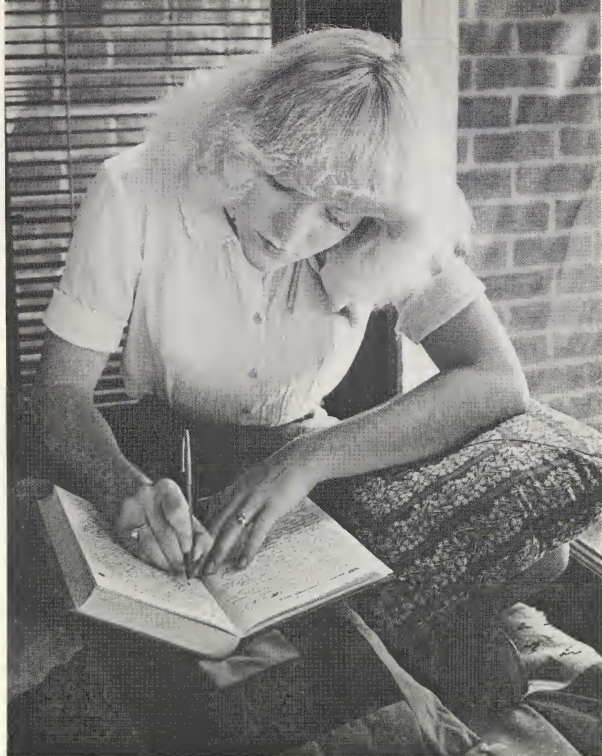
stret at jeg ringede hjem og fortalte mine forældre at jeg skulle døbes. De bad mig så inderligt om at vente til jeg kom hjem. Det gjorde jeg tøvende. Den aften græd jeg bittert af skuffelse, og jeg skrev i min dagbog:

Jeg er så bedrøvet og deprimeret. Jeg har bedt så meget om den beslutning jeg har truffet. Jeg ved i mit hjerte at evangeliet er sandt. Jeg ved at Joseph Smith var en profet, og at vi har en levende profet i dag. Jeg tror på alt hvad jeg har lært og jeg ønsker desperat, af hele mit hjerte, at blive døbt. Jeg ved at jeg ikke vil finde hvile i min sjæl førend jeg er døbt. Jeg ved at jeg er kaldet, og jeg vil ikke blive helt lykkelig før jeg har taget dette skridt.

Jeg var oprigtig da jeg skrev det og jeg føler at Gud inspirerede mig med hensyn til fremtiden. Jeg ønskede virkelig at blive døbt, men da jeg kom hjem mente mine forældre at jeg var blevet tvunget og indoktrineret af de sidste dages hellige, og de gjorde alt hvad der stod i deres magt for at standse mig. Det værste ved det hele var at jeg lod dem gøre det. Jeg mistede kontakten med alle mine SDH-venner og lod mit vidnesbyrd dø. På et tidspunkt i mit liv ønskede jeg ikke at have noget som helst med de sidste dages hellige at gøre, og jeg troede ikke længere på lærdommen. Men den lille, stille stemme inden i mig blev med med at bede mig skrive i min dagbog. Engang skrev jeg: *Jeg føler mig så tom, jeg er ikke tilfreds, jeg mangler noget. Hvorfor er det som om jeg leder efter noget at gribe fat i? Noget jeg har mistet. Jeg har så desperat brug for vejledning. Mit vidnesbyrd er spoleret. Jeg føler at jeg bør holde fast ved min katolske tro, men jeg ved ikke hvad jeg skal gøre.*

Selv om det ikke var nogen rigtig bøn, hørte Herren den alligevel. Min veninde fra Quebec ringede til mig for at høre hvordan det gik. Jeg forsøgte at skjule mine følelser, men hun opdagede hvad der var galt. Hun bønfuldt mig om at gå med i kirke. Til sidst fortalte jeg hende at jeg ikke længere troede og at jeg ikke ønskede at have noget at gøre med kirken. Hun gennemhullede også dette forsvar. Hun sagde at hun vidste jeg havde et vidnesbyrd og at jeg bare skulle have det genopfrisket. Hun fortalte mig at hun holdt så meget af mig og så inderligt ønskede for mig at jeg ville gøre det rette. Vi talte lidt længere sammen, og det sidste hun sagde til mig var at jeg skulle gå tilbage i min dagbog og læse hvad jeg havde skrevet. Og den aften tog jeg min dagbog og læste hvad jeg havde skrevet. Der kom noget over mig — jeg følte stærk trang til at bede. Mens jeg bad og læste fik jeg denne søde fornemmelse, som kommer når Ånden trøster og overbeviser. Herren vidste at jeg så inderligt ønskede at tro, men at der stod så mange forhindringer i vejen for mig.

Den næste dag gik jeg i kirke, selv om mine forældre ikke syntes om det. Jeg var virkelig nervøs, men der kom straks nogle piger fra wardet hen til mig da de så jeg var ny, og bød mig velkommen. Efter mange søvnløse nætter og lange diskussioner blev jeg omsider døbt. Det som virkelig hjalp mig da jeg trængte mest til det, var min dagbog. Jeg sagde til mig selv: „Jeg må have følt dette, ellers ville jeg ikke have skrevet det.“ Selv på det tidspunkt hvor jeg ikke troede, vidste jeg at Herren tilskyndede mig til at skrive hvad jeg følte på det pågældende tidspunkt. Min dagbog reddede mig. Det var en måde hvorpå Her-

ren kommunikerede med mig, og det var noget jeg vidste jeg måtte have tillid til, fordi det kom fra ham.

Jeg er så taknemmelig for kirkens råd til os om at føre optegnelser over vore oplevelser. Jeg har et vidnesbyrd om hvor stor betydning det har, og jeg er blevet velsignet med fred og styrke

ved at gøre det. Jeg kan vurdere min fremgang og vækst og se hvordan Herren har arbejdet med mig i mit liv, blot fordi jeg lyttede til den stille stemme inden i mig. Jeg ved at kirken er sand, og når jeg tvivler har jeg en direkte kilde jeg kan henvende mig til, som forsikrer mig om dens sandhed. □

JAMES C. FLETCHER: KUNDSKAB ER LYS PÅ VEJEN

Dale Van Atta

Da rumsatellitten Pioner 10 roligt bandede sig vej ud af solsystemet og ind i stjernerummet sidste år, skyldtes det Jim Fletcher.

Når rumfærger larmende farer til vejs fra Cape Canaveral i Florida, så er det også på grund af Jim Fletcher.

Og da det kunstige hjerte første gang begyndte sit bløde *tik-tak* i et menneskes brystkasse, lykkedes det også til dels på grund af Jim Fletchers arbejde.

Nogle mennesker kender måske hans navn men kun få kirkemedlemmer er klare over i hvilken udstrækning Jim Fletcher har gjort sin indflydelse gældende inden for de mere betydningsfulde, videnskabelige bedrifter i vor tid. Det ville være rimeligt at forvente at han som en af nationens førende rumvidenskabsmænd, tidligere præsident for Utah universitetet og tidligere chef for De forenede Staters nationale luft- og rumfartsadministration, ville være ret kendt. Men hans stille hengivenhed for hvilket projekt han end måtte være i

gang med, fremfor at bekymre sig om at blive berømt, har formodentlig gjort at hans navn ikke er blevet kendt af alle.

For mange år siden besluttede den høje Jim Fletcher bevidst at hellige sin fremtid videnskabelige fremskridt og en lovende fremgang for menneskeheden. Det har aldrig været hans mål at opnå personlig anerkendelse, men hen ad vejen er han blevet internationalt kendt som videnskabsmand, en praktisk mand, en mand som kunne se videnskabens rolle i fremtiden og som en fortrinlig administrator.

Selv om hans børn måske nok har en idé om deres fars rolle i nogle af dette kvarte århundredes mest betydelige begivenheder, så er de formodentlig ikke opmærksomme på hvilken indflydelse han har haft på videnskaben og på enhver USA præsident lige siden Dwight D. Eisenhower. Det skyldes til dels den kendsgerning at bror Fletcher ikke bruger megen tid til at tale om sin fortid. Nu, hvor han er 64 år gammel,

Bror James Fletcher, til højre, og rumvidenskabsmanden Wernher von Braun, i midten, byder besøgende velkommen til US rumcenter i Florida.

har han plantet sin ene fod solidt i vore dage, mens den anden kæmper sig fremad mod morgendagen.

Men fortiden har også betydning, for hvis der var noget der hed videnskabelig adel, så kunne man helt nøjagtig sige at James Chipman Fletcher var født indenfor den.

Han er født den 5. juni 1919, nr. tre af Lorena Chipman og Harvey Fletchers seks børn. Hans far var fysiker og arbejdede på Bells telefonlaboratorium i New York. Jims far opmuntrede ham fra begyndelsen i interessen for videnskaben. Han underviste ham og lånte

ham sit eget laboratorium og et mikroskop. (Harvey Fletcher opmuntrede ligeledes alle sine andre børn, og de har alle seks fået en akademisk uddannelse — fire har skrevet doktordisputatser inden for videnskab).

Jim holder af videnskabelige morsomheder, men ingen var særlig glade da han ved et uheld lavede en eksplosion hvorved der gik hul i kældergulvet i familiens hus. Men hans far var stolt, da den fjortenårige Jim byggede en lille radio der virkede. Det var det samme år hans far, der dengang var fysikleder ved Bells telefonlaboratorium, blev ver-

densberømt for at have opfundet stereofonisk lyd. Jim, der var teenager, ledsagede sin far til den anden store offentlige demonstration, for, som Harvey Fletcher kaldte det, at „give en lydfornemmelse” for et publikum, hvoraf mange var berømt heder, i byen New York. „Jeg må sige at jeg ikke siden den gang har hørt noget så imponerende som den demonstration af stereofonisk lyd,” bemærkede Jim.

Han tog eksamen ved Bayside High School, New York City i 1937. Dernæst gik han et år på Brigham Young universitetet i Utah, hvorpå han flyttede til Columbia universitetet i New York, og her fik han sin kandidateksamen i 1940. Ved begyndelsen af anden verdenskrig arbejdede han med forsvarsprojekter på U. S. Navy Bureau of Ordnance. Han udførte klassificeret forsvarsarbejde ved Harvard universitetets Cruft Laboratory, Cambridge, Massachusetts, før han bosatte sig ved Princeton universitetet i New York 1942, hvor han var fysiklærer og forsker til krigens afslutning.

Hans åndelige liv havde hidtil lidt under dette, men i Princeton skete der en ændring til det bedre.

„Jeg var lidt af en provo da jeg voksede op,” mindes bror Fletcher. Da han forlod hjemmet for at gå i skole, var han kun delvis aktiv i kirken. Han manglede et personligt vidnesbyrd.

Bror Fletcher indrømmede at noget af problemet kom fordi han nærmede sig kirken intellektuelt og videnskabeligt. „Videnskabsmænd opdrages til kun at tro det som de kan måle, udlede

eller udregne,” sagde han. Det var ikke vanskeligt for en videnskabsmand at „drage den konklusion at der måtte være en skaber af universet”, således som den berømte videnskabsmand Albert Einstein, som var hans kollega ved Princeton universitetet, påstod: „Men det er meget vanskeligt for en videnskabsmand at fatte ideen om en personlig Gud.”

En anden kollega ved Princeton universitetet, Henry Eyring, ville ikke acceptere bror Fletchers tvivl. Den berømte kemiker var også sidste dages hellig, ven med den unge videnskabsmands far, og den lokale grenspræsident. Til sidst løste de to sammen de forskelligheder bror Fletcher mente han kunne se mellem evangeliets lærdomme og videnskabelige opdagelser, efter mange intellektuelle, videnskabelige diskussioner. Men i begyndelsen arbejdede bror Eyring blot tålmodigt på at gøre sin vens søn helt aktiv igen. „Han ringede mig op og sagde: ‚Jim, hvor går du i kirke?’ ‚Jeg vidste ikke at der var nogen,‘ svarede jeg. Han sagde: ‚Nå, men jeg henter dig søndag morgen.’ Hvad skulle jeg sige? Kort tid efter sagde han: ‚Jim, vi plejer at betale vor tiende den første i måneden. Vi undskylder dig i denne måned, men i næste måned forventer vi du betaler.’ Og sådan blev han ved. Til sidst blev jeg rådgiver i grenspræsidentskabet. Så tog han afsted hele sommeren og overlod ansvaret for grenen til mig. På den måde begyndte mit vidnesbyrd virkelig at vokse.”

Ca. tre år senere sagde bror Fletcher

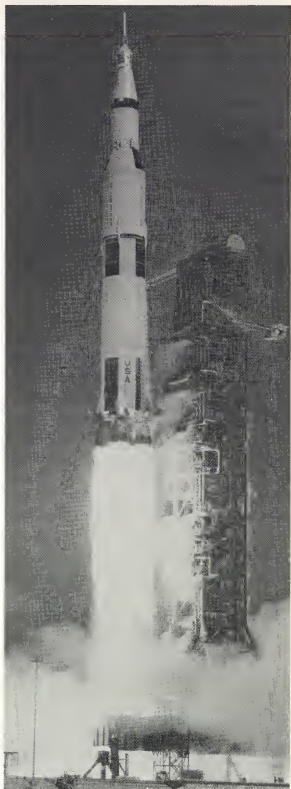
ja til at undervise ved Californiens teknologiske institut i Pasadena i Californien, og således kom han tilbage til De forenede Staters vestkyst. Derved fik han mulighed for i 1945 at møde Fay Lee fra Brigham City i Utah — mødet var arrangeret af fælles venner.

De gik ud sammen nu og da i et år. Men da de først besluttede sig til at gifte sig, skete det indenfor ti dage. Brylluppet, som blev sat til den 2. november 1946, blev arrangeret så hurtigt for at de to mænd der havde øvet så stor en indflydelse på James Fletcher — hans far og bror Eyring — kunne være i Salt Lake templet som vidner.

„Jeg tilbragte de første timer af vort ægteskab på en parkeringsplads ved Californiens teknologiske institut,” mindes Fay Fletcher og ler, mens hun forklarer at hun måtte vente helt til kl. 14 mens hendes mand, der var ved at tage sin eksamen, gjorde sit skolearbejde færdigt i en bygning hvor der kun måtte komme mænd, før de kunne tage afsted på deres bryllupsrejse.

Ældste Neal A. Maxwell fra De tolv Kvorum er en ven af familien og han sagde at søster Fletcher har en hel del at gøre med sin mands succes. „Hun er bare sådan et dejligt menneske. Hun er lige så levende som han er genert. Hun er en meget venlig kvinde med selvtillid.”

Det så ud til at det sydlige Californien var et godt sted at opdrage en børneflokk, og stedet blev hurtigt centrum for det største teknologiske arbejde. Så da bror Fletcher havde fået sin doktorgrad i fysik i 1948 begyndte han at arbejde

for Hughes Aircraft Company. Han var nr. 120 der blev ansat, men da han forlod firmaet seks år senere var hans afdeling vokset så meget at der var 25.600 ansatte.

Bror Fletchers beslutning om at tilslutte sig Ramo-Wooldridge Corporation Los Angeles i 1954 betød at han nu befandt sig på det centrale sted i Amerika, hvor man ledede missilprogrammet, som blev udviklet i stor hemmelighed. Siden firmaet havde en kontrakt med USAs luftstyrker blev han faktisk den ledende videnskabsmand for nationens atommissilvirksomhed. Han var med til at formgive den første mellemstancemissil, Thor, og den første interkontinentale missil, Atlas. Han førte tilsyn med det elektroniske og vejledende arbejde på den efterfølgende interkontinentale ballistiske missil (ICBM), Titan, og var programchef ved udviklingen af Minuteman missilet, som udgør det meste af De forenede Staters nuværende atomstyrker.

„Jeg er patriot,” siger han stille, under forklaringen af sin tidlige deltagelse i udviklingen af USAs atommissiler. Men medansvaret for at „sige til missilerne hvor de skal ramme og ødelægge” bekymrede bror Fletcher, har han sagt til en datter engang han forklarede hende sin rolle. „På det tidspunkt hvor vi udvikle disse ICBMer var det meget ubehageligt, fordi vi måtte udvikle våben der skulle bruges til at gengælde fjender som ville gøre os fortræd. Men hvad gør man ved dem? Man dræber mennesker og det er et ækelt foretagende. Derfor begyndte videnskabs-

mændene at bekymre sig: „Hvad er det vi har fremstillet? Hvad skal det ende med?”

Spørgsmålet lød over hele USA først i 1960erne. Bror Fletcher kom med i et panel af højtstående videnskabsmænd, som rejste rundt og besøgte forskellige byer i USA for at tale om udsigten til et atomragnarok. „De fleste videnskabsmænd følte på dette tidspunkt at verdens ende kun lå 15-20 år borte” mindes bror Fletcher.

Midt under et af sådanne seminarer på Californiens universitet i Los Angeles, skete der noget der blev et vendepunkt i Jim Fletchers rolle som videnskabsmand indenfor det nationale forsvar. En ældre herre fra forsamlingen rejste sig og sagde, så vidt bror Fletcher husker:

„Nu lyder det I siger meget uhyggeligt. At verdens ende skulle være så nær! Men I kommer med en antagelse som jeg ikke kan acceptere. I mener ikke der findes en udvej for at sætte jer ned og tale med de andre nationer om dette. Jeg kan sige så meget at alle de mennesker, jeg har mødt i andre lande, er meget rare mennesker. Og de føler det samme for deres lande som I føler for jeres. I burde være i stand til lidt efter lidt at få dem til at blive enige med jer i jeres meninger, mens I også bliver enige med dem i deres meninger. Og når I gør det vil der ikke blive brug for ødelæggelser.”

Alle rejste sig og gav denne mand en stående klapsalve. Bror Fletcher sagde: „Jeg var imponeret. Det var min far der havde talt.”

James Fletcher blev konsulent for USA's forsvarskontrol og nedrustningsvirksomhed i 1961. I 1962 tilsluttede han sig en vigtig videnskabelig gruppe, som forsøgte at løse uoverensstemmelserne mellem landene om forslag til nedrustningsforhandlinger, for at søge udveje for virkelig nedrustning.

Det resulterede i flere forhandlinger, men truslen om et atomragnarok vejer stadig tungt. „Jeg ser frem til den dag hvor vi virkelig kan sætte os ned sammen med andre lande og blive enige om at der ikke mere skal findes atombomber,” sagde bror Fletcher forhåbningsfuldt.

Han har haft meget travlt i sit liv og været på mange rejser. „Og heldet ville,” sagde søster Fletcher leende, „at han næsten altid syntes at være borte i en krisesituation i familien — da vores hund døde eller når et af børnene blev født.” Ægteparret har fire børn — Ginger, Sue, Stephen og Barbara. Nu er de alle gift og mindes lykkelige, solrige dage i Californien. I weekenden tog de ofte til stranden. Bror Fletcher interesserer sig bl. a. for vandresport, svømning (og næsten alt hvad der har med vand at gøre) og tennis. Men hans hovedinteresse, var dengang og er nu, at læse bøger om sine to yndlingsemner: Fordoms historie og antropologi.

Barbara mindes da hun som lille pige kravlede op på hans skød „når han læste, hvilket han gjorde hver aften”. Han læste højt for sine børn, hvad enten det var William Shakespeare eller *The Decline and Fall of the Roman Empire* (Romerrigets forfald og undergang) af Ed-

Bror Fletcher stod som leder for nogle uendelig betydningsfulde bedrifter, da han var den øverste indenfor USA rumprogram.

ward Gibbon. „Han tænkte ikke på om det var noget en seksårig kunne forstå.”

Hans børn er en af hans første prioriteter. Da vi talte om hvor stor betydning børn har i livet bemærkede han: „Jeg tror vi skal bede om det der er alvorligt, som for eksempel vore børn. Når det går et af mine børn dårligt, så beder jeg om vejledning til hvordan jeg kan hjælpe.”

Hans datter Barbara giver sin egen hyldest. „Uanset hvad der er sket eller hvilke problemer jeg har,” sagde hun, „så har jeg aldrig følt at min far var virkelig vred på mig. Han var altid parat. Han vendte mig aldrig ryggen.”

I 1960 traf bror Fletcher en beslutning for sig og sin familie om ikke at blive rig. Han solgte sin andel i Space Electronics Corporation, som var et firma i stor vækst og som han to år tidligere havde startet sammen med en kompagnon.

„Jeg var bange for at jeg skulle blive velhavende,” sagde han. „Den tanke kunne jeg ikke lide.” Han var imod at sætte sig som mål at stræbe efter penge. Han mente at hans børn ville miste

deres sans for at prioritere hvis de blev rige, og han var bange for at hans gode forhold til sin hustru ville ændre sig.

Han traf en aftale med Aerojet General Corporation, hvorpå han opgav sin andel i the Space Electronics Corporation, men han blev ved med at sidde som præsident og formand i bestyrelsen i det nydannede selskab, Space General Corporation. I 1964 blev han tilbudt stillingen som Utah universitetets ottende præsident. Beslutningen var ikke vanskelig at træffe. Han sagde ja.

„Han tog aldrig det arbejde der tilbød de fleste penge,“ bemærkede datteren Sue, „men det der optog og interesse-rede ham mest.“ Fletcher mente også at han kunne yde universitetet et bidrag, og det var netop det han satte sig for.

Universitetets statistikker viser en stigning i væksten i de syv år Fletcher sad som præsident: Indskrivningen af elever øgedes med mere end 50 %, fakultetet med 60 %, elever der fuldførte deres eksaminer med 90 %, universitetets område med 87 % og nye bygninger med 85 %. Forbundsregeringens undersøgelser gav tre gange så stort tilskud, mens private skænkede fire gange så meget.

Måske var det på grund af bror Fletchers videnskabelige baggrund at han syntes det var nødvendigt at opbygge universitetets teknologiske og forskningsmæssige kapaciteter. Han styrkede computervidenskabens afdeling og, til hans stadige tilfredsstillelse, instituttet for biomedicinsk ingeniørvirk-

somhed, hvis afdeling for kunstige organer begejstrede verden, da det lykkedes at indoperere det første kunstige hjerte i et menneske i 1982.

Bror Fletcher sagde at hemmeligheden ved hans succes i forskellige stillinger har været at han fandt virkelig dygtige mennesker, og at han virkede som en menneskelig katalysator ved at formå dem til at udvikle nye ideer. „Jeg er i virkeligheden ikke særlig klog som videnskabsmand, og heller ikke til at administrere. Hvis jeg har noget talent, må det være at jeg kan samle mennesker der har en medfødt evne til at opnå noget stort, og som andre mennesker synes er lidt ualmindelige, og derpå sætte dem sammen i et teamwork. Det har jeg gjort til en karriere.“

Hans forbillede i sine bestræbelser på at finde og forøge det bedste i andre, har været Jesus Kristus, verdens lys. Frelserens tolerance, tålmodighed og opmuntring til alle mennesker, mens han vandrede på jorden, har påvirket James Fletcher dybere end han evner at give udtryk for, sagde han.

Bror Fletchers åbenhed, og hans evne til at få det bedste frem i folk, var medvirkende til at præsident Richard M. Nixon anbefalede ham som den fjerde administrator af the National Aeronautics and Space Administration (NASA) i 1971.

Det var ikke nogen nem tid for NASA. Offentligheden havde mistet interessen for rumforskningen siden mennesket havde gået på månen. Kongressen og præsidenten reagerede ved at nedskære NASAs budget.

Bror James Fletcher betragter en raket der hæver sig fra afskydningsrampen.

Hvor der før var blevet brugt fire cent ud af hver skattedollar til rumforskningen, blev der nu kun brugt syv tiendedel af en cent ud af hver dollar.

Bror Fletcher gik omgående i gang med at tale for vigtigheden af at have fremgang i rummet, og af at mennesket altid måtte forsøge at nå ud over sin rækkevidde.

Han gik videre idet han etablerede en støtte for rumprogrammet. „Jeg vil ikke synes om at fodspor på månen skulle betragtes som højdepunktet for vore bedrifter,” sagde han.

I en tale har han bemærket, at ud over alle de bidrag rumprogrammet har ydet teknologien er der også en særlig fordel som ikke kan måles. „På samme

måde som Christopher Columbus opdagede en ny verden, da han styrede efter orienten, har vi genopdaget planeten Jorden da vi sendte astronauter til månen. Det var et forbløffende nyt perspektiv at se den ensomme, skønne, skrøbelige jord." Det fik menneskeheden til at indse hvor meget de bør samarbejde for at redde dens ressourcer.

Bror Fletcher stod som leder for nogle uendelig betydningsfulde bedrifter, da han var den øverste for NASA i årene 1971-1977. Under hans ledelse blev de sidste tre Apollorumfartøjer sendt til månen. Skylabundersøgelserne blev udført på grund af en antagelse om at der muligvis fandtes mennesker i rummet. Russerne og amerikanerne deltog i et fælles Apollo-Soyuz eventyr i 1975; og så var der den enestående Vikingekspedition til Mars.

Dernæst blev Pioneer 10 rumfartøjet opsendt i 1972 på en 21 måneders tur for at undersøge og inspicere Jupiter. Det nåede helt op til småplaneternes bælte mellem Mars og Jupiter, og fuldførte således sin mission til Jupiters enorme udstrålingsbælte, og til trods for at det blev ramt af små meteoror fortsatte rejsen. Det var en overraskelse for bror Fletcher og flere andre, da det lille rumfartøj i juni 1983, efter 11 års rejse, blev det første menneskeskabte instrument som forlod solsystemet.

Men det vigtigste og mest kendte bidrag, James Fletcher har gjort, er Space Shuttle (et rumfærge som flyver frem og tilbage) programmet. Da han begyndte i NASA var den videnskabeli-

ge gruppe uenige om hvad de skulle bygge først: En rumstation eller Space Shuttle, der skulle tjene som en station i jordens omløbsbane. Der var ikke penge til begge dele. Bror Fletcher valgte rumfærgen.

Bror Fletcher er aldrig ophørt med, på sin egen stille måde, at virke som en lige så effektiv missionær for kirken som han var for NASA. „Alle vidste i reglen hvilken kirke, han tilhørte og kendte til hans stærke religiøse tro,” mindedes Harrison (Jack) Schmitt, en astronaut som arbejdede under bror Fletcher. Faktisk blev hans religion omtalt under interviewet med USA senatet, da senator John Stennis antog ham, og spurgte ham om han var sidste dages hellig. Da bror Fletcher havde fortalt at han var SDH, tilføjede senator Stennis: „Jeg har aldrig mødt en sidste dages hellig jeg ikke kunne lide.”

„Jeg har altid holdt af Jim Fletcher og respekteret ham fordi han aldrig har været utro overfor det han troede på,” sagde astronauten Tom Stafford.

Ældste Maxwell kan huske en af de mange gange hvor NASAs chef udnyttede en mulighed for at missionere. Mens hans søn, Stephen Fletcher, var på mission i Japan, sendte bror Fletcher ham et satellitfarvebillede af den by hvor han (sønnen) arbejdede. Ældste Fletcher overrakte det til den japanske borgmester. „Det er den slags Jim kunne finde på at gøre uden særlig reklame,” forklarede ældste Maxwell. „Han har virkelig været en fordel for kirken.”

Bror Fletcher opgav sin stilling i reg-

eringen i 1977 og modtog en stilling ved universitetet i Pittsburgh i Pennsylvania, hvor han sidder i en høj akademisk stilling. Han virker i 32 bestyrelser og komiteer. Blandt de vigtigste er Standard Oil Company, Rockefeller Foundation, Defence Science Board (som har overopsynet med Pentagons militærprojekter) såvel som formandsposten ved Tremiløens (atomkraftanlæg) rådgivende sikkerhedsbestyrelse, hvor han undersøger sikkerheden ved anvendelsen af atomenergi. I 1983 udnævnte præsident Ronald Reagan ham til formand for en særlig kommission som skulle udforske de tekniske muligheder for et nationalt rumforsvar.

I 1950'erne blev han ind imellem betragtet som en særling fordi han forudså kommunikation via satelliter der ville komme omløb omkring jorden, at der ville komme mennesker på månen, at rumfartøjer ville kunne sendes frem og tilbage i rummet, samt andet som nu er realiteter. Disse forudsigelser har givet ham et vist ry. Hvad har han nu af forudsigelser for fremtiden? Han ser at mennesker vil komme til at leve uden for jordens grænser. Det er vigtigt at menneskene accepterer udfordringen til at bygge kolonier i rummet, har han sagt.

Han er spændt på hvad et 11 tons rumteleskop vil finde ud af når det sættes i omløb omkring år 1986 på et rumskib. Ved hjælp af dette vil astronomer kunne se genstande 50 gange tydeligere og 7 gange længere væk fra jorden, end de kan nu fra teleskoper der står på landjorden og er indstillet til at se igennem atmosfærens dis.

For bror Fletcher har undersøgelserne altid været anstrengelserne værd. Og en mand med tro nærer ingen frygt for fremtiden.

Bror Fletcher er også sammen med andre videnskabsmænd forslagsstiller til NASA og private forskninger inden for SETI eller „Search for Extraterrestrial Intelligence” (Søgningen efter intelligenser uden for jorden). Ved hjælp af radioteleskoper og computere kan SETI entusiaster scanne det indre galaktiske rum og skelne frekvenser, der kan være et budskab som er sendt for længe siden fra en planet der kredser om en fjern stjerne.

For nogen tid siden erklærede en NASA forskning, som var iværksat af Fletcher for SETI, at „det kræver tro at gennemføre et så langvarigt program — tro på at undersøgelserne er anstrengelserne værd . . .”

James Fletchers indstilling er typisk. For ham har undersøgelserne altid været anstrengelserne værd. Og en mand med tro nærer ingen frygt for fremtiden. □

Dale Van Atta, redigerer en spalte for en avissammenslutning, og er lærer for seniorklassen i sit ward, Sterling Park, Oakton stav, Virginia.

Det 17. århundredes sandhedssøgere venter på GENOPRETTELSEN

Gary W. Ellsworth

Den 18. marts 1612 døde Bartholomew Legate som martyr, en af de sidste som blev brændt på bålet for kætteri i England. Hans forbrydelse? Han så frem til den sande Kristi kirkes genoprettelse.

Man mener at Legate grundlagde sandhedssøgernes bevægelse — skønt det aldrig blev en formel organisation. Sandhedssøgerne var mennesker som mente at „Gud snart ville give en ny åbenbaring gennem mirakuløse apostle og et mirakuløst præsteskab; og at der ikke fandtes nogen sand kirke før denne nye åbenbaring var givet, ej heller nogen sand dåb eller nogle synlige kristne.”

Legate søgte efter „nogle bemærkelsesværdige mænd som var inspireret af Gud til at oprette” den sande kirke „af støvet”.

Hvor kom disse ideer fra? Legate måtte have fået sin lære fra de sandhedssøgende mennonitter der fandtes på Sjælland her i Danmark, hvor han ofte kom til på forretningsrejser. Men selve ideen er meget ældre. Hele 100 år før havde en mand som hed Johannes Denck (1495-1527), og som levede samtidig med Martin Luther, brugt det meste af sit liv på at undervise om gen-

dåbens lære i Augsburg, Tyskland, men han afgjorde med sig selv på dette tidspunkt at han hverken havde myndighed til at forkynde eller døbe eftersom en sådan myndighed måtte komme fra Gud.

En anden skribent som troede på gendåb, og som levede i 1500-tallet, har fortalt om sin stærke fornemmelse af at „eftersom antikristne lige efter apostlenes død havde brudt ind og ødelagt (kirken) . . . er jeg . . . helt overbevist om at der i 1400 år ikke har eksisteret nogen kirkeforsamling eller nogen sakramenter”.

De samme ideer som udførligt blev forkyndt af Legate, fortsatte efter hans død. I New England blev Roger Williams omkring 1639 overbevist om, at der ikke var nogen på jorden som havde myndighed til at døbe. Han rådede sin menighed til at „vente til der kom nye apostle” så de spredtes og blev „en slags sekt som vi kalder sandhedssøgere”. Det er interessant at Roger Williams som barn boede i nærheden af det torv i Smithfield hvor Legate blev henrettet, og derfor måske har hørt nogle af hans lærdomme.

Mange fremstående mænd i det engelske samfund var enten sandheds-

Skønt Roger Williams' synspunkter var upopulære rådede han, der var pioner for religiøs frihed, sin menighed til at „vente indtil der kom nye apostle“.

søgere eller sympatisører med sandhedssøgenes ideer, og blandt dem var sir Henry Vane, en ledende talsmand i parlamentet; John Jackson, skatmester under Oliver Cromwell; digteren John Milton og Oliver Cromwell selv. I et brev til sin datter Elizabeth, slutter han kærligt: „Og derfor hører sandhedssøgere til den bedste sekt, næst efter den der finder og en sådan vil altid være en trofast, ydmyg sandhedssøger lige til enden. Lykkelig sandhedssøger, lykkelige finder.“

Hvad skete der med sandhedssøgerne? De etablerede ikke nogen „kirke“, fordi de ikke troede at de havde myndighed. De var derfor ikke i stand til at administrere deres egne åndelige behov. Den John Jackson som arbejde for

Cromwell sagde at mange, som var trætte af at vente, tog afsted og sagde: „Kom, lad os tage til Egypten efter brød. Det er bedre at tage det ud af munden på ravnene (presbyterianernes sortklædte gejstlighed) end at dø af sult.“ Andre blev kvækere. Den lille gruppe sandhedssøgere levede og døde i det 17. århundrede og først omkring 170 år senere, i 1830 modtog Joseph Smith genoprettelsens nøgler. Vi er „de lykkelige findere“, som Oliver Cromwell talte om, vi har modtaget den gave som sandhedssøgerne søgte, og vi kan være forvisset om at vort genealogiske arbejde sætter mange sandhedssøgere i stand til fremover at efterleve evangeliet, således som de ønsker det. □

